

Yūhannā

Zindagī kā Kalām

¹ Ibtidā meñ Kalām thā. Kalām Allāh ke sāth thā aur Kalām Allāh thā. ² Yihī ibtidā meñ Allāh ke sāth thā. ³ Sab kuchh Kalām ke wasīle se paidā huā. Maḡhlūqāt kī ek bhī chiz us ke baḡhair paidā nahīn huī. ⁴ Us meñ zindagī thī, aur yih zindagī insānoñ kā nūr thī. ⁵ Yih nūr tārīkī meñ chamaktā hai, aur tārīkī ne us par qābū na pāyā.

⁶ Ek dīn Allāh ne apnā paīḡhambar bhej diyā, ek ādmī jis kā nām Yahyā thā. ⁷ Wuh nūr kī gawāhī dene ke lie āyā. Maqsad yih thā ki log us kī gawāhī kī binā par imān lāen. ⁸ Wuh ḡhud to nūr na thā balki use sirf nūr kī gawāhī denī thī. ⁹ Haqīqī nūr jo har shaḡhs ko raushan kartā hai duniyā meñ āne ko thā.

¹⁰ Go Kalām duniyā meñ thā aur duniyā us ke wasīle se paidā huī to bhī duniyā ne use na pahchānā. ¹¹ Wuh us meñ āyā jo us kā apnā thā, lekin us ke apnoñ ne use qabūl na kiyā. ¹² To bhī kuchh use qabūl karke us ke nām par imān lāe. Unheñ us ne Allāh ke farzand banane kā haq baḡhsh diyā, ¹³ aise farzand jo na fitrī taur par, na kisī insān ke mansūbe ke taht paidā hue balki Allāh se.

¹⁴ Kalām insān ban kar hamāre darmiyān rihāishpazīr huā aur ham ne us ke jalāl kā mushāhadā kiyā. Wuh fazl aur sachchāī se

māmūr thā aur us kā jalāl Bāp ke iklaute Farzand kā-sā thā.

¹⁵ Yahyā us ke bāre meñ gawāhī de kar pukār uṭhā, “Yih wuhī hai jis ke bāre meñ main ne kahā, ‘Ek mere bād āne wālā hai jo mujh se baṛā hai, kyonki wuh mujh se pahle thā.’ ”

¹⁶ Us kī kasrat se ham sab ne fazl par fazl pāyā.

¹⁷ Kyonki sharīat Mūsā kī marīfat dī gaī, lekin Allāh kā fazl aur sachchāī Īsā Masīh ke wasīle se gāym huī. ¹⁸ Kisī ne kabhī bhī Allāh ko nahīn dekhā. Lekin iklautā Farzand jo Allāh kī god meñ hai usī ne Allāh ko ham par zāhir kiyā hai.

Yahyā Baptismā Dene Wāle kā Paighām

¹⁹ Yih Yahyā kī gawāhī hai jab Yarūshalam ke Yahūdiyon ne imāmon aur Lāwiyon ko us ke pās bhej kar pūchhā, “Āp kaun haiñ?”

²⁰ Us ne inkār na kiyā balki sāf taslīm kiyā, “Main Masīh nahīn hūñ.”

²¹ Unhon ne pūchhā, “To phir āp kaun haiñ? Kyā āp Iliyās haiñ?”

Us ne jawāb diyā, “Nahīn, main wuh nahīn hūñ.”

Unhon ne sawāl kiyā, “Kyā āp āne wālā nabī haiñ?”

Us ne kahā, “Nahīn.”

²² “To phir hameñ batāen ki āp kaun haiñ? Jinhon ne hameñ bhejā hai unheñ hameñ koī na koī jawāb denā hai. Āp khud apne bāre meñ kyā kahte haiñ?”

²³ Yahyā ne Yasāyāh Nabī kā hawālā de kar jawāb diyā, “Main registān meñ wuh āwāz hūñ jo pukār rahī hai, Rab kā rāstā sīdhā banāo.”

24 Bheje gae log Farīsī firqe se tālluq rakhte the. 25 Unhoñ ne pūchhā, “Agar āp na Masīh haiñ, na Iliyās yā āne wālā nabī to phir āp baptismā kyon de rahe haiñ?”

26 Yahyā ne jawāb diyā, “Maiñ to pānī se baptismā detā hūñ, lekin tumhāre darmiyān hī ek kharā hai jis ko tum nahīñ jānte. 27 Wuhī mere bād āne wālā hai aur maiñ us ke jūtoñ ke tasme bhī kholne ke lāyq nahīñ.”

28 Yih Yardan ke pār Bait-aniyāh meñ huā jahāñ Yahyā baptismā de rahā thā.

Allāh kā Lelā

29 Agle din Yahyā ne Īsā ko apne pās āte dekhā. Us ne kahā, “Dekho, yih Allāh kā Lelā hai jo duniyā kā gunāh uṭhā le jātā hai. 30 Yih wuhī hai jis ke bāre meñ maiñ ne kahā, ‘Ek mere bād āne wālā hai jo mujh se baṛā hai, kyonki wuh mujh se pahle thā.’ 31 Maiñ to use nahīñ jāntā thā, lekin maiñ is lie ā kar pānī se baptismā dene lagā tāki wuh Isrāīl par zāhir ho jāe.”

32 Aur Yahyā ne yih gawāhī dī, “Maiñ ne dekhā ki Rūhul-quds kabūtar kī tarah āsmān par se utar kar us par ṭhahar gayā. 33 Maiñ to use nahīñ jāntā thā, lekin jab Allāh ne mujhe baptismā dene ke lie bhejā to us ne mujhe batāyā, ‘Tū dekhegā ki Rūhul-quds utar kar kisī par ṭhahar jāegā. Yih wuhī hogā jo Rūhul-quds se baptismā degā.’ 34 Ab maiñ ne dekhā hai aur gawāhī detā hūñ ki yih Allāh kā Farzand hai.”

Īsā ke Pahle Shāgird

35 Agle din Yahyā dubārā wahīñ kharā thā. Us ke do shāgird sāth the. 36 Us ne Īsā ko wahāñ se

guzarte hue dekhā to kahā, “Dekho, yih Allāh kā Lelā hai!”

³⁷ Us kī yih bāt sun kar us ke do shāgird Īsā ke pīchhe ho lie. ³⁸ Īsā ne muṛ kar dekhā ki yih mere pīchhe chal rahe haiñ to us ne pūchhā, “Tum kyā chāhte ho?” Unhoñ ne kahā, “Ustād, āp kahān ṭhahre hue haiñ?”

³⁹ Us ne jawāb diyā, “Āo, ḳhud dekh lo.” Chunāñche wuh us ke sāth gae. Unhoñ ne wuh jagah dekhī jahāñ wuh ṭhahrā huā thā aur din ke bāqī waqt us ke pās rahe. Shām ke taqriban chār baj gae the.

⁴⁰ Shamāūn Patras kā bhāī Andriyās un do shāgirdoñ meñ se ek thā jo Yahyā kī bāt sun kar Īsā ke pīchhe ho lie the. ⁴¹ Ab us kī pahli mulāqāt us ke apne bhāī Shamāūn se huī. Us ne use batāyā, “Hameñ Masīh mil gayā hai.” (Masīh kā matlab ‘Masah Kiyā Huā Shaḳhs’ hai.) ⁴² Phir wuh use Īsā ke pās le gayā.

Use dekh kar Īsā ne kahā, “Tū Yūhannā kā beṭā Shamāūn hai. Tū Kaifā kahlāegā.” (Is kā Yūnānī tarjumā Patras yānī Patthar hai.)

Īsā Filippus aur Natanel ko Bulātā Hai

⁴³ Agle din Īsā ne Galīl jāne kā irādā kiyā. Filippus se milā to us se kahā, “Mere pīchhe ho le.” ⁴⁴ Andriyās aur Patras kī tarah Filippus kā watanī shahr Bait-saidā thā. ⁴⁵ Filippus Natanel se milā, aur us ne us se kahā, “Hameñ wuhī shaḳhs mil gayā jis kā zikr Mūsā ne Tauret aur nabiyōñ ne apne sahīfoñ meñ kiyā hai. Us kā nām Īsā bin Yūsuf hai aur wuh Nāsarāt kā rahne wālā hai.”

⁴⁶ Natanel ne kahā, “Nāsarāt? Kyā Nāsarāt se koī achchhī chīz nikal saktī hai?” Filippus ne jawāb diyā, “Ā aur khud dekh le.”

⁴⁷ Jab Īsā ne Natanel ko āte dekhā to us ne kahā, “Lo, yih sachchā Isrāīlī hai jis meñ makr nahīn.”

⁴⁸ Natanel ne pūchhā, “Āp mujhe kahān se jānte haiñ?”

Īsā ne jawāb diyā, “Is se pahle ki Filippus ne tujhe bulāyā maiñ ne tujhe dekhā. Tū anjīr ke darakht ke sāy meñ thā.”

⁴⁹ Natanel ne kahā, “Ustād, āp Allāh ke Farzand haiñ, āp Isrāīl ke Bādshāh haiñ.”

⁵⁰ Īsā ne us se pūchhā, “Achchhā, merī yih bāt sun kar ki maiñ ne tujhe anjīr ke darakht ke sāy meñ dekhā tū imān lāyā hai? Tū is se kahīn baṛī bāteñ dekhegā.” ⁵¹ Us ne bāt jāri rakhī, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki tum āsmān ko khulā aur Allāh ke farishton ko ūpar chaṛhte aur Ibn-e-Ādam par utarte dekhoge.”

2

Qānā meñ Shādī

¹ Tisre din Galīl ke gānw Qānā meñ ek shādī huī. Īsā kī mān wahān thī ² aur Īsā aur us ke shāgirdon ko bhī dāwat dī gai thī. ³ Mai khātm ho gai to Īsā kī mān ne us se kahā, “Un ke pās mai nahīn rahī.”

⁴ Īsā ne jawāb diyā, “Ai khātūn, merā āp se kyā wāstā? Merā waqt abhī nahīn āyā.”

⁵ Lekin us kī mān ne naukaron ko batāyā, “Jo kuchh wuh tum ko batāe wuh karo.” ⁶ Wahān patthar ke chhīh maṭke paṛe the jinheñ Yahūdī

dīnī ḡhusl ke lie istemāl karte the. Har ek meñ taqrīban 100 liṭar kī gunjāish thī. ⁷ Īsā ne naukarōñ se kahā, “Maṭkoñ ko pānī se bhar do.” Chunāñche unhoñ ne unheñ labālab bhar diyā. ⁸ Phir us ne kahā, “Ab kuchh nikāl kar ziyāfat kā intazām chalāne wāle ke pās le jāo.” Unhoñ ne aisā hī kiyā. ⁹ Jyoñ hī ziyāfat kā intazām chalāne wāle ne wuh pānī chakhā jo mai meñ badal gayā thā to us ne dūlhe ko bulāyā. (Use mālūm na thā ki yih kahāñ se āī hai, agarche un naukarōñ ko patā thā jo use nikāl kar lāe the.) ¹⁰ Us ne kahā, “Har mezbān pahle achchhī qism kī mai pīne ke lie pesh kartā hai. Phir jab logoñ ko nashā chaṛhnī lage to wuh nisbatan ghaṭiyā qism kī mai pīlāne lagtā hai. Lekin āp ne achchhī mai ab tak rakh chhoṛī hai.”

¹¹ Yoñ Īsā ne Galīl ke Qānā meñ yih pahlā ilāhī nishān dikhā kar apne jalāl kā izhār kiyā. Yih dekh kar us ke shāgird us par īmān lāe.

¹² Is ke bād wuh apnī māñ, apne bhāiyōñ aur apne shāgirdōñ ke sāth Kafarnahūm ko chalā gayā. Wahāñ wuh thoṛe din rahe.

Īsā Baitul-muqaddas meñ Jātā Hai

¹³ Jab Yahūdī Īd-e-Fasah qarīb ā gāī to Īsā Yarūshalam chalā gayā. ¹⁴ Baitul-muqaddas meñ jā kar us ne dekhā ki kāī log us meñ gāy-bail, bheṛeñ aur kabūtar bech rahe haiñ. Dūsre mez par baiṭhe ḡhairmulkī sikke Baitul-muqaddas ke sikkoñ meñ badal rahe haiñ. ¹⁵ Phir Īsā ne rassiyoñ kā koṛā banā kar sab ko Baitul-muqaddas se nikāl diyā. Us ne bheṛoñ aur gāy-bailoñ ko bāhar hānk diyā, paise badalne wāloñ

ke sikke bikher die aur un kī mezeñ ulaṭ dīñ.

¹⁶ Kabūtar bechne wāloñ ko us ne kahā, “Ise le jāo. Mere Bāp ke ghar ko mañḍī meñ mat badlo.”

¹⁷ Yih dekh kar Īsā ke shāgirdoñ ko kalām-e-muqaddas kā yih hawālā yād āyā ki “Tere ghar kī ḡhairat mujhe khā jāegī.”

¹⁸ Yahūdiyoñ ne jawāb meñ pūchhā, “Āp hamēñ kyā ilāhī nishān dikhā sakte haiñ tāki hamēñ yaqīn āe ki āp ko yih karne kā iḡhtiyār hai?”

¹⁹ Īsā ne jawāb diyā, “is maqdis ko ḍhā do to maiñ ise tīn din ke andar dubārā tāmīr kar dūngā.”

²⁰ Yahūdiyoñ ne kahā, “Baitul-muqaddas ko tāmīr karne meñ 46 sāl lag gae the aur āp use tīn din meñ tāmīr karnā chāhte haiñ?”

²¹ Lekin jab Īsā ne “Is maqdis” ke alfāz istemāl kie to is kā matlab us kā apnā badan thā. ²² Us ke murdoñ meñ se jī uṭhne ke bād us ke shāgirdoñ ko us kī yih bāt yād āī. Phir wuh kalām-e-muqaddas aur un bātoñ par īmān lāe jo Īsā ne kī thīñ.

Īsā Insānī Fitrat se Wāqif Hai

²³ Jab Īsā Fasah kī Īd ke lie Yarūshalam meñ thā to bahut-se log us ke peshkardā ilāhī nishānoñ ko dekh kar us ke nām par īmān lāne lage. ²⁴ Lekin us ko un par etamād nahīñ thā, kyoñki wuh sab ko jāntā thā. ²⁵ Aur use insān ke bāre meñ kisī kī gawāhī kī zarūrat nahīñ thī, kyoñki wuh jāntā thā ki insān ke andar kyā kuchh hai.

3

Nīkudemus ke sāth Mulāqāt

¹ Farīsī firqē kā ek ādmī banām Nīkudemus thā jo Yahūdī adālat-e-āliyā kā rukn thā. ² Wuh rāt ke waqt Īsā ke pās āyā aur kahā, “Ustād, ham jānte haiñ ki āp aise ustād haiñ jo Allāh kī taraf se āe haiñ, kyonki jo ilāhī nishān āp dikhāte haiñ wuh sirf aisā shaḳhs hī dikhā saktā hai jis ke sāth Allāh ho.”

³ Īsā ne jawāb diyā, “Maiñ tujhe sach batātā hūñ, sirf wuh shaḳhs Allāh kī bādshāhī ko dekh saktā hai jo nae sire se paidā huā ho.”

⁴ Nīkudemus ne etarāz kiyā, “Kyā matlab? Būrhā ādmī kis tarah nae sire se paidā ho saktā hai? Kyā wuh dubārā apnī māñ ke peṭ meñ jā kar paidā ho saktā hai?”

⁵ Īsā ne jawāb diyā, “Maiñ tujhe sach batātā hūñ, sirf wuh shaḳhs Allāh kī bādshāhī meñ dāḳhil ho saktā hai jo pānī aur Rūh se paidā huā ho. ⁶ Jo kuchh jism se paidā hotā hai wuh jismānī hai, lekin jo Rūh se paidā hotā hai wuh ruhānī hai. ⁷ Is lie tū tājjub na kar ki maiñ kahtā hūñ, ‘Tumheñ nae sire se paidā honā zarūr hai.’ ⁸ Hawā jahāñ chāhe chaltī hai. Tū us kī āwāz to suntā hai, lekin yih nahīñ jāntā ki kahāñ se ātī aur kahāñ ko jāntī hai. Yihī hālat har us shaḳhs kī hai jo Rūh se paidā huā hai.”

⁹ Nīkudemus ne pūchhā, “Yih kis tarah ho saktā hai?”

¹⁰ Īsā ne jawāb diyā, “Tū to Isrāīl kā ustād hai. Kyā is ke bāwujūd bhī yih bāteñ nahīñ samajhtā? ¹¹ Maiñ tujh ko sach batātā hūñ, ham

wuh kuchh bayān karte haiñ jo ham jānte haiñ aur us kī gawāhī dete haiñ jo ham ne ʔhud dekhā hai. To bhī tum log hamārī gawāhī qabūl nahīn karte. ¹² Maiñ ne tum ko duniyāwī bāteñ sunāi haiñ aur tum un par īmān nahīn rakhte. To phir tum kyonkar īmān lāoge agar tumheñ āsmānī bātoñ ke bāre meñ bataūñ? ¹³ Āsmān par koī nahīn chaḥhā siwāe Ibn-e-Ādam ke, jo āsmān se utrā hai.

¹⁴ Aur jis tarah Mūsā ne registān meñ sānp ko lakaḥī par laḥkā kar ūnchā kar diyā usī tarah zarūr hai ki Ibn-e-Ādam ko bhī ūnche par chaḥhāyā jāe, ¹⁵ tāki har ek ko jo us par īmān lāegā abadī zindagī mil jāe. ¹⁶ Kyonki Allāh ne duniyā se itnī muhabbat rakhī ki us ne apne iklaute Farzand ko baḥsh diyā, tāki jo bhī us par īmān lāe halāk na ho balki abadī zindagī pāe. ¹⁷ Kyonki Allāh ne apne Farzand ko is lie duniyā meñ nahīn bhejā ki wuh duniyā ko mujrim ṭhahrāe balki is lie ki wuh use najāt de.

¹⁸ Jo bhī us par īmān lāyā hai use mujrim nahīn qarār diyā jāegā, lekin jo īmān nahīn rakhtā use mujrim ṭhahrāyā jā chukā hai. Wajah yih hai ki wuh Allāh ke iklaute Farzand ke nām par īmān nahīn lāyā. ¹⁹ Aur logoñ ko mujrim ṭhahrāne kā sabab yih hai ki go Allāh kā nūr is duniyā meñ āyā, lekin logoñ ne nūr kī nisbat andhere ko zyādā pyār kiyā, kyonki un ke kām bure the. ²⁰ Jo bhī ḡhalat kām kartā hai wuh nūr se dushmanī rakhtā hai aur us ke qarīb nahīn ātā tāki us ke bure kāmōñ kā pol na khul jāe. ²¹ Lekin jo sachchā kām kartā hai wuh nūr ke pās ātā hai

tāki zāhir ho jāe ki us ke kām Allāh ke wasīle se hue haiñ.”

Īsā aur Yahyā

²² Is ke bād Īsā apne shāgirdoñ ke sāth Yahūdiyā ke ilāqe meñ gayā. Wahāñ wuh kuchh der ke lie un ke sāth ṭhahrā aur logoñ ko baptismā dene lagā. ²³ Us waqt Yahyā bhī shālem ke qarīb wāqe maqām ainon meñ baptismā de rahā thā, kyoñki wahāñ pānī bahut thā. Us jagah par log baptismā lene ke lie āte rahe. ²⁴ (Yahyā ko ab tak jel meñ nahīñ ḍālā gayā thā.)

²⁵ Ek din Yahyā ke shāgirdoñ kā kisī Yahūdī ke sāth mubāhasā chhīr gayā. Zer-e-ghaur mazmūn dīnī ghūsl thā. ²⁶ Wuh Yahyā ke pās āe aur kahne lage, “Ustād, jis ādmī se āp kī Dariyā-e-Yardan ke pār mulāqāt huī aur jis ke bāre meñ āp ne gawāhī dī ki wuh Masīh hai, wuh bhī logoñ ko baptismā de rahā hai. Ab sab log usī ke pās jā rahe haiñ.”

²⁷ Yahyā ne jawāb diyā, “Har ek ko sirf wuh kuchh miltā hai jo use āsmān se diyā jātā hai. ²⁸ Tum khud is ke gawāh ho ki maiñ ne kahā, ‘Maiñ Masīh nahīñ hūñ balki mujhe us ke āge āge bhejā gayā hai.’ ²⁹ Dūlhā hī dulhan se shādī kartā hai, aur dulhan usī kī hai. Us kā dost sirf sāth kharā hotā hai. Aur dūlhe kī āwāz sun sun kar dost kī khushī kī intahā nahīñ hotī. Maiñ bhī aisā hī dost hūñ jis kī khushī pūrī ho gāi hai. ³⁰ Lāzim hai ki wuh baṛhtā jāe jabki maiñ ghaṭtā jāūñ.

Āsmān se Āne Wālā

³¹ Jo āsmān par se āyā hai us kā iḡhtiyār sab par hai. Jo duniyā se hai us kā tālluq duniyā se hī hai aur wuh duniyāwī bāteñ kartā hai. Lekin jo āsmān par se āyā hai us kā iḡhtiyār sab par hai. ³² Jo kuchh us ne ḡhud dekhā aur sunā hai usī kī gawāhī detā hai. To bhī koī us kī gawāhī ko qabūl nahīn kartā. ³³ Lekin jis ne use qabūl kiyā us ne is kī tasdīq kī hai ki Allāh sachchā hai. ³⁴ Jise Allāh ne bhejā hai wuh Allāh kī bāteñ sunātā hai, kyonki Allāh apnā Rūh nāp-tolkar nahīn detā. ³⁵ Bāp apne Farzand ko pyār kartā hai, aur us ne sab kuchh us ke sapurd kar diyā hai. ³⁶ Chunānche jo Allāh ke Farzand par imān lātā hai abadī zindagī us kī hai. Lekin jo Farzand ko radd kare wuh is zindagī ko nahīn dekhegā balki Allāh kā ḡhazab us par ṡhahrā rahegā.”

4

Īsā aur Sāmārī Aurat

¹ Farīsiyoñ ko ittalā milī ki Īsā Yahyā kī nisbat zyādā shāḡird banā rahā aur logoñ ko baptismā de rahā hai, ² hālāñki wuh ḡhud baptismā nahīn detā thā balki us ke shāḡird. ³ Jab ḡhudāwand Īsā ko yih bāt mālūm huī to wuh Yahūdiyā ko chhoṛ kar Galīl ko wāpas chalā gayā. ⁴ Wahāñ pahuñchne ke lie use Sāmariya meñ se guzarnā thā.

⁵ Chalte chalte wuh ek shahr ke pās pahuñch gayā jis kā nām sūkhār thā. Yih us zamīn ke qarīb thā jo Yāqūb ne apne beṡe Yūsuf ko dī thī.

⁶ Wahāñ Yāqūb kā kuān thā. Īsā safr se thak gayā

thā, is lie wuh kuen̄ par baiṭh gayā. Dopahar ke taq̄riban bārah baj gae the.

⁷ Ek Sāmarī aurat pānī bharne āī. Īsā ne us se kahā, “Mujhe zarā pānī pilā.” ⁸ (Us ke shāgird khānā ḡharīdne ke lie shahr gae hue the.)

⁹ Sāmarī aurat ne tājjub kiyā, kyon̄ki Yahūdī Sāmariyon̄ ke sāth tālluq rakhne se inkār karte haiñ. Us ne kahā, “Āp to Yahūdī haiñ, aur maiñ Sāmarī aurat hūñ. Āp kis tarah mujh se pānī pilāne kī darḡhāst kar sakte haiñ?”

¹⁰ Īsā ne jawāb diyā, “Agar tū us baḡhshish se wāqif hotī jo Allāh tujh ko denā chāhtā hai aur tū use jāntī jo tujh se pānī māng rahā hai to tū us se māngtī aur wuh tujhe zindagī kā pānī detā.”

¹¹ Ḳhātūn ne kahā, “Ḳhudāwand, āp ke pās to bālṭī nahīñ hai aur yih kuāñ gahrā hai. Āp ko zindagī kā yih pānī kahāñ se milā? ¹² Kyā āp hamāre bāp Yāqūb se baḡe haiñ jis ne hameñ yih kuāñ diyā aur jo ḡhud bhī apne beṭon̄ aur rewaron̄ samet us ke pānī se lutfandoz huā?”

¹³ Īsā ne jawāb diyā, “Jo bhī is pānī meñ se pie use dubārā pyās lagegī. ¹⁴ Lekin jise maiñ pānī pilā dūñ use bād meñ kabhī bhī pyās nahīñ lagegī. Balki jo pānī maiñ use dūngā wuh us meñ ek chashmā ban̄ jāegā jis se pānī phūṭ kar abadī zindagī muhaiyā karegā.”

¹⁵ Aurat ne us se kahā, “Ḳhudāwand, mujhe yih pānī pilā deñ. Phir mujhe kabhī bhī pyās nahīñ lagegī aur mujhe bār bār yahāñ ā kar pānī bharnā nahīñ paḡegā.”

¹⁶ Īsā ne kahā, “Jā, apne ḡhāwind ko bulā lā.”

17 Aurat ne jawāb diyā, “Merā koī ḵhāwind nahīn hai.”

Īsā ne kahā, “Tū ne sahīh kahā ki merā ḵhāwind nahīn hai, 18 kyonki terī shādī pānch mardoñ se ho chukī hai aur jis ādmī ke sāth tū ab rah rahī hai wuh terā shauhar nahīn hai. Terī bāt bilkul durust hai.”

19 Aurat ne kahā, “Ḵhudāwand, main deḵhti hūn ki āp nabī haiñ. 20 Hamāre bāpdādā to isī pahār par ibādat karte the jabki āp Yahūdī log isrār karte haiñ ki Yarūshalam wuh markaz hai jahān hameñ ibādat karnī hai.”

21 Īsā ne jawāb diyā, “Ai ḵhātūn, yaqīn jān ki wuh waqt āegā jab tum na to is pahār par Bāp kī ibādat karoge, na Yarūshalam meñ. 22 Tum Sāmarī us kī parastish karte ho jise nahīn jānte. Is ke muqābale meñ ham us kī parastish karte haiñ jise jānte haiñ, kyonki najāt Yahūdiyoñ meñ se hai. 23 Lekin wuh waqt ā rahā hai balki pahuñch chukā hai jab haqīqī parastār Rūh aur sachchāī se Bāp kī parastish karenge, kyonki Bāp aise hī parastār chāhtā hai. 24 Allāh Rūh hai, is lie lāzim hai ki us ke parastār Rūh aur sachchāī se us kī parastish karen.”

25 Aurat ne us se kahā, “Mujhe mālūm hai ki Masīh yānī Masah Kiyā Huā Shaḵhs ā rahā hai. Jab wuh āegā to hameñ sab kuchh batā degā.”

26 Is par Īsā ne use batāyā, “Main hī Masīh hūn jo tere sāth bāt kar rahā hūn.”

27 Usī lamhe shāgird pahuñch gae. Unhoñ ne jab dekhā ki Īsā ek aurat se bāt kar rahā hai to tājjub kiyā. Lekin kisī ne pūchhne kī jurrat na

kī ki “Āp kyā chāhte haiñ?” yā “Āp is aurat se kyon bāteñ kar rahe haiñ?”

²⁸ Aurat apnā ghaṛā chhoṛ kar shahr meñ chali gai aur wahāñ logoñ se kahne lagi, ²⁹ “Āo, ek ādmī ko dekho jis ne mujhe sab kuchh batā diyā hai jo main ne kiyā hai. Wuh Masīh to nahīn hai?” ³⁰ Chunāñche wuh shahr se nikal kar Īsā ke pās āe.

³¹ Itne meñ shāgird zor de kar Īsā se kahne lage, “Ustād, kuchh khānā khā leñ.”

³² Lekin us ne jawāb diyā, “Mere pās khāne kī aisī chīz hai jis se tum wāqif nahīn ho.”

³³ Shāgird āpas meñ kahne lage, “Kyā koī us ke pās khānā le kar āyā?”

³⁴ Lekin Īsā ne un se kahā, “Merā khānā yih hai ki us kī marzī pūrī karūn jis ne mujhe bhejā hai aur us kā kām takmīl tak pahuñchāūn. ³⁵ Tum to khud kahte ho, ‘Mazīd chār mahīne tak fasal pak jāegī.’ Lekin main tum ko batātā hūn, apnī nazar uṭhā kar kheton par ghaur karo. Fasal pak gai hai aur kaṭāī ke lie taiyār hai. ³⁶ Fasal kī kaṭāī shurū ho chuki hai. Kaṭāī karne wāle ko mazdūrī mil rahī hai aur wuh fasal ko abadī zindagī ke lie jamā kar rahā hai tāki bīj bone wālā aur kaṭāī karne wālā donoñ mil kar khushī manā sakeñ. ³⁷ Yoñ yih kahāwat durust sābit ho jātī hai ki ‘Ek bīj botā aur dūsrā fasal kāṭtā hai.’ ³⁸ Main ne tum ko us fasal kī kaṭāī karne ke lie bhej diyā hai jise taiyār karne ke lie tum ne mehnat nahīn kī. Auroñ ne khūb mehnat kī hai aur tum is se fāydā uṭhā kar fasal jamā kar sakte ho.”

³⁹ Us shahr ke bahut-se Sāmari Īsā par imān lāe. Wajah yih thī ki us aurat ne us ke bāre meñ

yih gawāhī dī thī, “Us ne mujhe sab kuchh batā diyā jo maiñ ne kiyā hai.” ⁴⁰ Jab wuh us ke pās āe to unhoñ ne minnat kī, “Hamāre pās ṭhahreñ.” Chunāñche wuh do din wahāñ rahā.

⁴¹ Aur us kī bāteñ sun kar mazīd bahut-se log īmān lāe. ⁴² Unhoñ ne aurat se kahā, “Ab ham terī bātoñ kī binā par īmān nahīñ rakhte balki is lie ki ham ne ḳhud sun aur jāñ liyā hai ki wāqāī duniyā kā Najātdahindā yihī hai.”

Afsar ke Beṭe kī Shifā

⁴³ Wahāñ do din guzārne ke bād Īsā Galīl ko chalā gayā. ⁴⁴ Us ne ḳhud gawāhī de kar kahā thā ki nabī kī us ke apne watan meñ izzat nahīñ hotī. ⁴⁵ Ab jab wuh Galīl pahuñchā to maqāmī logoñ ne use ḳhushāmdīd kahā, kyoñki wuh Fasah kī Īd manāne ke lie Yarūshalam āe the aur unhoñ ne sab kuchh dekhā jo Īsā ne wahāñ kiyā thā.

⁴⁶ Phir wuh dubārā Qānā meñ āyā jahāñ us ne pāñī ko mai meñ badal diyā thā. Us ilāqe meñ ek shāhī afsar thā jis kā beṭā Kafarnahūm meñ bīmār paṛā thā. ⁴⁷ Jab use ittalā milī ki Īsā Yahūdiyā se Galīl pahuñch gayā hai to wuh us ke pās gayā aur guzārish kī, “Qānā se mere pās ā kar mere beṭe ko shifā deñ, kyoñki wuh marne ko hai.” ⁴⁸ Īsā ne us se kahā, “Jab tak tum log ilāhī nishān aur mojize nahīñ deḳhte īmān nahīñ lāte.”

⁴⁹ Shāhī afsar ne kahā, “Ḳhudāwand āeñ, is se pahle ki merā laṛkā mar jāe.”

⁵⁰ Īsā ne jawāb diyā, “Jā, terā beṭā zindā rahegā.”

Ādmī Īsā kī bāt par īmān lāyā aur apne ghar chalā gayā. ⁵¹ Wuh abhī rāste meñ thā ki us ke naukar us se mile. Unhoñ ne use ittalā dī ki beṭā zindā hai.

⁵² Us ne un se pūchh-gachh kī ki us kī tabiyat kis waqt se behtar hone lagī thī. Unhoñ ne jawāb diyā, “Buḡhār kal dopahar ek baje utar gayā.”

⁵³ Phir bāp ne jān liyā ki usī waqt Īsā ne use batāyā thā, “Tumhārā beṭā zindā rahegā.” Aur wuh apne pūre gharāne samet us par īmān lāyā.

⁵⁴ Yoñ Īsā ne apnā dūsrā ilāhī nishān us waqt dikhāyā jab wuh Yahūdiyā se Galil meñ āyā thā.

5

Baitul-muqaddas ke Hauz par Shifā

¹ Kuchh der ke bād Īsā kisī Yahūdī id ke mauqe par Yarūshalam gayā. ² Shahr meñ ek hauz thā jis kā nām Arāmī zabān meñ Bait-hasdā thā. Us ke pāñch baṛe barāmde the aur wuh shahr ke us darwāze ke qarīb thā jis kā nām ‘Bheṛoñ kā Darwāzā’ hai. ³ In barāmdoñ meñ beshumār mazīr log paṛe rahte the. Yih andhe, langaṛe aur maflūj pānī ke hilne ke intazār meñ rahte the. ⁴ [Kyoñki gāhe bagāhe Rab kā farishtā utar kar pānī ko hilā detā thā. Jo bhī us waqt us meñ pahle dāḡhil ho jātā use shifā mil jātī thī ḡhāh us kī bīmāri koī bhī kyoñ na hotī.] ⁵ Marīzoñ meñ se ek ādmī 38 sāl se mazīr thā. ⁶ Jab Īsā ne use wahāñ paṛā dekhā aur use mālūm huā ki yih itnī der se is hālat meñ hai to us ne pūchhā, “Kyā tū tandurust honā chāhtā hai?”

⁷ Us ne jawāb diyā, “Ḳhudāwand, yih mushkil hai. Merā koī sāthī nahīn jo mujhe uṭhā kar pānī

meñ jab use hilāyā jātā hai le jāe. Is lie mere wahāñ pahuñchne meñ itnī der lag jātī hai ki koī aur mujh se pahle pānī meñ utar jātā hai.”

⁸ Īsā ne kahā, “Uṭh, apnā bistar uṭhā kar chal-phir!” ⁹ Wuh ādmī fauran bahāl ho gayā. Us ne apnā bistar uṭhāyā aur chalne-phirne lagā.

Yih wāqiyā Sabat ke din huā. ¹⁰ Is lie Yahūdiyoñ ne shifāyāb ādmī ko batāyā, “Āj Sabat kā din hai. Āj bistar uṭhānā manā hai.”

¹¹ Lekin us ne jawāb diyā, “Jis ādmī ne mujhe shifā dī us ne mujhe batāyā, ‘Apnā bistar uṭhā kar chal-phir.’”

¹² Unhoñ ne sawāl kiyā, “Wuh kaun hai jis ne tujhe yih kuchh batāyā?” ¹³ Lekin shifāyāb ādmī ko mālūm na thā, kyoñki Īsā hujūm ke sabab se chupke se wahāñ se chalā gayā thā.

¹⁴ Bād meñ Īsā use Baitul-muqaddas meñ milā. Us ne kahā, “Ab tū bahāl ho gayā hai. Phir gunāh na karnā, aisā na ho ki terā hāl pahle se bhī badtar ho jāe.”

¹⁵ Us ādmī ne use chhoṛ kar Yahūdiyoñ ko ittalā dī, “Īsā ne mujhe shifā dī.” ¹⁶ Is par Yahūdī us ko satāne lage, kyoñki us ne us ādmī ko Sabat ke din bahāl kiyā thā. ¹⁷ Lekin Īsā ne unheñ jawāb diyā, “Merā Bāp āj tak kām kartā āyā hai, aur main bhī aisā kartā hūñ.”

¹⁸ Yih sun kar Yahūdī use qatl karne kī mazīd koshish karne lage, kyoñki us ne na sirf Sabat ke din ko mansūkh qarār diyā thā balki Allāh ko apnā Bāp kah kar apne āp ko Allāh ke barābar ṭhahrāyā thā.

Farzand kā Iḳhtiyār

¹⁹ Īsā ne unheñ jawāb diyā, “Main tum ko sach batātā hūn ki Farzand apnī marzī se kuchh nahīn kar saktā. Wuh sirf wuh kuchh kartā hai jo wuh Bāp ko karte dekhtā hai. Jo kuchh Bāp kartā hai wuhī Farzand bhī kartā hai, ²⁰ kyoñki Bāp Farzand ko pyār kartā aur use sab kuchh dikhātā hai jo wuh khud kartā hai. Hān, wuh Farzand ko in se bhī azīm kām dikhāegā. Phir tum aur bhī zyādā hairatzadā hoge. ²¹ Kyoñki jis tarah Bāp murdoñ ko zindā kartā hai usī tarah Farzand bhī jinheñ chāhtā hai zindā kar detā hai. ²² Aur Bāp kisi kī bhī adālat nahīn kartā balki us ne adālat kā pūrā intazām Farzand ke sapurd kar diyā hai ²³ tāki sab usī tarah Farzand kī izzat karen jis tarah wuh Bāp kī izzat karte haiñ. Jo Farzand kī izzat nahīn kartā wuh Bāp kī bhī izzat nahīn kartā jis ne use bhejā hai.

²⁴ Main tum ko sach batātā hūn, jo bhī merī bāt sun kar us par imān lātā hai jis ne mujhe bhejā hai abadī zindagī us kī hai. Use mujrim nahīn thahrāyā jāegā balki wuh maut kī girift se nikal kar zindagī meñ dākhlil ho gayā hai. ²⁵ Main tum ko sach batātā hūn ki ek waqt āne wālā hai balki ā chukā hai jab murde Allāh ke Farzand kī āwāz suneñge. Aur jitne suneñge wuh zindā ho jāeñge. ²⁶ Kyoñki jis tarah Bāp zindagī kā mambā hai usī tarah us ne apne Farzand ko zindagī kā mambā banā diyā hai. ²⁷ Sāth sāth us ne use adālat karne kā iḡhtiyār bhī de diyā hai, kyoñki wuh Ibn-e-Ādam hai. ²⁸ Yih sun kar tājjub na karo kyoñki ek waqt ā rahā hai jab tamām murde us kī āwāz sun kar ²⁹ qabroñ meñ se nikal āeñge. Jinhoñ ne nek kām kiyā wuh

jī uṭh kar zindagī pāeṅge jabki jinhoṅ ne burā kām kiyā wuh jī to uṭheṅge lekin un kī adālat kī jāegī.

Īsā ke Gawāh

³⁰ Maiṅ apnī marzī se kuchh nahīn kar saktā balki jo kuchh Bāp se suntā hūn us ke mutābiq adālat kartā hūn. Aur merī adālat rāst hai kyoṅki maiṅ apnī marzī karne kī koshish nahīn kartā balki usī kī jis ne mujhe bhejā hai.

³¹ Agar maiṅ khud apne bāre meṅ gawāhī detā to merī gawāhī motabar na hotī. ³² Lekin ek aur hai jo mere bāre meṅ gawāhī de rahā hai aur maiṅ jāntā hūn ki mere bāre meṅ us kī gawāhī sachchī aur motabar hai. ³³ Tum ne patā karne ke lie apne logoṅ ko Yahyā ke pās bhejā hai aur us ne haqīqat kī tasdīq kī hai. ³⁴ Beshak mujhe kisī insānī gawāh kī zarūrat nahīn hai, lekin maiṅ yih is lie batā rahā hūn tāki tum ko najāt mil jāe. ³⁵ Yahyā ek jaltā huā charāgh thā jo raushnī detā thā, aur kuchh der ke lie tum ne us kī raushnī meṅ khushī manānā pasand kiyā.

³⁶ Lekin mere pās ek aur gawāh hai jo Yahyā kī nisbat zyādā aham hai yānī wuh kām jo Bāp ne mujhe mukammal karne ke lie de diyā. Yihī kām jo maiṅ kar rahā hūn mere bāre meṅ gawāhī detā hai ki Bāp ne mujhe bhejā hai. ³⁷ Is ke alāwā Bāp ne khud jis ne mujhe bhejā hai mere bāre meṅ gawāhī dī hai. Afsos, tum ne kabhī us kī āwāz nahīn sunī, na us kī shakl-o-sūrat dekhī, ³⁸ aur us kā kalām tumhāre andar nahīn rahtā, kyoṅki tum us par īmān nahīn rakhte jise us ne bhejā hai. ³⁹ Tum apne sahīfoṅ meṅ dhūndte

rahte ho kyoñki samajhte ho ki un se tumheñ abadi zindagi hasil hai. Lekin yihī mere bare meñ gawāhī dete haiñ! ⁴⁰ To bhī tum zindagi pane ke lie mere pas ānā nahīñ chāhte.

⁴¹ Main insānoñ se izzat nahīñ chāhtā, ⁴² lekin main tum ko jāntā hūñ ki tum meñ Allāh kī muhabbat nahīñ. ⁴³ Agarche main apne Bāp ke nām meñ āyā hūñ to bhī tum mujhe qabūl nahīñ karte. Is ke muqābale meñ agar koī apne nām meñ āegā to tum use qabūl karoge. ⁴⁴ Koī ajab nahīñ ki tum imān nahīñ lā sakte. Kyoñki tum ek dūsre se izzat chāhte ho jabki tum wuh izzat pane kī koshish hī nahīñ karte jo wāhid Khudā se miltī hai. ⁴⁵ Lekin yih na samjho ki main Bāp ke sāmne tum par ilzām lagāūngā. Ek aur hai jo tum par ilzām lagā rahā hai yāñī Mūsā, jis se tum ummīd rakhte ho. ⁴⁶ Agar tum wāqāī Mūsā par imān rakhte to zarūr mujh par bhī imān rakhte, kyoñki us ne mere hī bare meñ likhā. ⁴⁷ Lekin chūñki tum wuh kuchh nahīñ mānte jo us ne likhā hai to merī bateñ kyoñkar mān sakte ho!”

6

Īsā Bare Hujūm ko Khānā Khilātā Hai

¹ Is ke bād Īsā ne Galīl kī Jhīl ko pār kiyā. (Jhīl kā dūsra nām Tibariyās thā.) ² Ek barā hujūm us ke piche lag gayā thā, kyoñki us ne ilāhī nishān dikhā kar marīzoñ ko shifā dī thī aur logoñ ne is kā mushāhadā kiyā thā. ³ Phir Īsā pahār par chāḥ kar apne shāgirdoñ ke sāth baiṭh gayā. ⁴ (Yahūdī Īd-e-Fasah qarīb ā gaī thī.) ⁵ Wahāñ baiṭhe Īsā ne apnī nazar uṭhāī to dekhā ki ek

barā hujūm pahuñch rahā hai. Us ne Filippus se pūchhā, “Ham kahān se khānā ḡharīdeñ tāki unheñ khilāeñ?” ⁶ (Yih us ne Filippus ko āzmāne ke lie kahā. Ḡhud to wuh jāntā thā ki kyā karegā.)

⁷ Filippus ne jawāb diyā, “Agar har ek ko sirf thoṛā-sā mile to bhī chāndī ke 200 sikke kāfī nahīn hoñge.”

⁸ Phir Shamāun Patras kā bhāī Andriyās bol uṭhā, ⁹ “Yahān ek laṛkā hai jis ke pās jau kī pāñch roṭiyān aur do machhliyān haiñ. Magar itne logoñ meñ yih kyā haiñ!”

¹⁰ Īsā ne kahā, “Logoñ ko biṭhā do.” Us jagah bahut ghās thī. Chunāñche sab baiṭh gae. (Sirf mardoñ kī tādād 5,000 thī.) ¹¹ Īsā ne roṭiyān le kar shukrguzārī kī duā kī aur unheñ baiṭhe hue logoñ meñ taqsīm karwāyā. Yihī kuchh us ne machhliyoñ ke sāth bhī kiyā. Aur sab ne jī bhar kar roṭī khāī. ¹² Jab sab ser ho gae to Īsā ne shāgirdoñ ko batāyā, “Ab bache hue ṭukre jamā karo tāki kuchh zāe na ho jāe.” ¹³ Jab unhoñ ne bachā huā khānā ikaṭṭhā kiyā to jau kī pāñch roṭiyōñ ke ṭukroñ se bārah ṭokre bhar gae.

¹⁴ Jab logoñ ne Īsā ko yih ilāhī nishān dikhāte dekhā to unhoñ ne kahā, “Yaqīnan yih wuhī nabī hai jise duniyā meñ ānā thā.” ¹⁵ Īsā ko mālūm huā ki wuh ā kar use zabardastī bādshāh banānā chāhte haiñ, is lie wuh dubārā un se alag ho kar akelā hī kisī pahār par chaṛh gayā.

Īsā Pānī par Chaltā Hai

¹⁶ Shām ko shāgird jhīl ke pās gae ¹⁷ aur kashtī par sawār ho kar jhīl ke pār shahr Kafarnahūm

ke lie rawānā hue. Andherā ho chukā thā aur Īsā ab tak un ke pās wāpas nahīn āyā thā. ¹⁸ Tez hawā ke bāis jhīl meñ lahreñ uṭhne lagīn. ¹⁹ Kashtī ko khete khete shāgird chār yā pāñch kilomīṭar kā safr tay kar chuke the ki achānak Īsā nazar āyā. Wuh pānī par chaltā huā kashtī kī taraf baṛh rahā thā. Shāgird dahshatzadā ho gae. ²⁰ Lekin us ne un se kahā, “Maiñ hī hūñ. Kḥauf na karo.” ²¹ Wuh use kashtī meñ biṭhāne par āmādā hue. Aur kashtī usī lamhe us jagah pahuñch gaī jahān wuh jānā chāhte the.

Log Īsā ko Dhūndte Haiñ

²² Hujūm to jhīl ke pār rah gayā thā. Agle din logoñ ko patā chalā ki shāgird ek hī kashtī le kar chale gae haiñ aur ki us waqt Īsā kashtī meñ nahīn thā. ²³ Phir kuchh kashtiyāñ Tibariyās se us maqām ke qarīb pahuñchīñ jahān Khudāwand Īsā ne roṭī ke lie shukr-guzārī kī duā karke use logoñ ko khilāyā thā. ²⁴ Jab logoñ ne dekhā ki na Īsā aur na us ke shāgird wahān haiñ to wuh kashtiyon par sawār ho kar Īsā ko dhūndte dhūndte Kafarnahūm pahuñche.

Īsā Zindagī kī Roṭī Hai

²⁵ Jab unhoñ ne use jhīl ke pār pāyā to pūchhā, “Ustād, āp kis tarah yahān pahuñch gae.”

²⁶ Īsā ne jawāb diyā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ, tum mujhe is lie nahīn dhūnd rahe ki ilāhī nishān dekhe haiñ balki is lie ki tum ne jī bhar kar roṭī khāī hai. ²⁷ Aisī kḥurāk ke lie jidd-o-jahd na karo jo gal saṛ jātī hai, balki aisī ke lie

jo abadī zindagī tak qāym rahtī hai aur jo Ibn-e-Ādam tum ko degā, kyonki Ḳhudā Bāp ne us par apnī tasdiq kī muhr lagāi hai.”

²⁸ Is par unhoñ ne pūchhā, “Hameñ kyā karnā chāhie tāki Allāh kā matlūbā kām karen?”

²⁹ Īsā ne jawāb diyā, “Allāh kā kām yih hai ki tum us par imān lāo jise us ne bhejā hai.”

³⁰ Unhoñ ne kahā, “To phir āp kyā ilāhī nishān dikhāenge jise dekh kar ham āp par imān lāen? Āp kyā kām saranjām denge?”

³¹ Hamāre bāpdādā ne to registān meñ man khāyā. Chunānche kalām-e-muqaddas meñ likhā hai ki Mūsā ne unheñ āsmān se roṭī khilāi.”

³² Īsā ne jawāb diyā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki Ḳhud Mūsā ne tum ko āsmān se roṭī nahīn khilāi balki mere Bāp ne. Wuhī tum ko āsmān se haqīqī roṭī detā hai. ³³ Kyonki Allāh kī roṭī wuh shaḳhs hai jo āsmān par se utar kar duniyā ko zindagī baḳhshtā hai.”

³⁴ Unhoñ ne kahā, “Ḳhudāwand, hameñ yih roṭī har waqt diyā karen.”

³⁵ Jawāb meñ Īsā ne kahā, “Maiñ hī zindagī kī roṭī hūñ. Jo mere pās āe use phir kabhī bhūk nahīn lagegī. Aur jo mujh par imān lāe use phir kabhī pyās nahīn lagegī. ³⁶ Lekin jis tarah maiñ tum ko batā chukā hūñ, tum ne mujhe dekhā aur phir bhī imān nahīn lāe. ³⁷ Jitne bhī Bāp ne mujhe die haiñ wuh mere pās āenge aur jo bhī mere pās āegā use maiñ hargiz nikāl na dūngā. ³⁸ Kyonki maiñ apnī marzī pūrī karne ke lie āsmān se nahīn utrā balki us kī jis ne mujhe bhejā hai. ³⁹ Aur jis ne mujhe bhejā us

kī marzī yih hai ki jitne bhī us ne mujhe die haiñ un meñ se main ek ko bhī kho na dūn balki sab ko qiyāmat ke din murdoñ meñ se phir zindā karūñ. ⁴⁰ Kyonki mere Bāp kī marzī yihī hai ki jo bhī Farzand ko dekh kar us par imān lāe use abadī zindagī hāsil ho. Aise shaḡhs ko main qiyāmat ke din murdoñ meñ se phir zindā karūñga.”

⁴¹ Yih sun kar Yahūdī is lie buḡbuḡāne lage ki us ne kahā thā, “Main hī wuh roṭī hūñ jo āsmān par se utar āī hai.” ⁴² Unhoñ ne etarāz kiyā, “Kyā yih Īsā bin Yūsuf nahīñ, jis ke bāp aur māñ se ham wāqif haiñ? Wuh kyonkar kah saktā hai ki ‘Main āsmān se utrā hūñ?’”

⁴³ Īsā ne jawāb meñ kahā, “Āpas meñ mat buḡbuḡāo. ⁴⁴ Sirf wuh shaḡhs mere pās ā saktā hai jise Bāp jis ne mujhe bhejā hai mere pās khīñch lāyā hai. Aise shaḡhs ko main qiyāmat ke din murdoñ meñ se phir zindā karūñga. ⁴⁵ Nabiyoñ ke sahīfoñ meñ likhā hai, ‘Sab Allāh se tālīm pāenge.’ Jo bhī Allāh kī sun kar us se sīkhtā hai wuh mere pās ā jātā hai. ⁴⁶ Is kā matlab yih nahīñ ki kisī ne kabhī Bāp ko dekhā. Sirf ek hī ne Bāp ko dekhā hai, wuhī jo Allāh kī taraf se hai. ⁴⁷ Main tum ko sach batātā hūñ ki jo imān rakhtā hai use abadī zindagī hāsil hai. ⁴⁸ Zindagī kī roṭī main hūñ. ⁴⁹ Tumhāre bāpdādā registān meñ man khāte rahe, to bhī wuh mar gae. ⁵⁰ Lekin yahāñ āsmān se utarne wālī aisī roṭī hai jise khā kar insān nahīñ martā. ⁵¹ Main hī zindagī kī wuh roṭī hūñ jo āsmān se utar āī hai. Jo is roṭī se khāe wuh abad tak zindā rahegā. Aur yih roṭī merā gosht hai jo main

duniyā ko zindagī muhaiyā karne kī k̄hātir pesh karūᅅga.” ⁵² Yahūdī baᅇī sargarmī se ek dūsre se bahs karne lage, “Yih ādmī hameᅇ kis tarah apnā gosht khilā saktā hai?”

⁵³ Īsā ne un se kahā, “Maiᅇ tum ko sach batātā hūᅇ ki sirf Ibn-e-Ādam kā gosht khāne aur us kā k̄hūᅇ pīne hī se tum meᅇ zindagī hogī. ⁵⁴ Jo merā gosht khāe aur merā k̄hūᅇ pie abadī zindagī us kī hai aur maiᅇ use qiyāmat ke din murdoᅇ meᅇ se phir zindā karūᅅga. ⁵⁵ Kyonki merā gosht haqīqī k̄hurāk aur merā k̄hūᅇ haqīqī pīne kī chīz hai. ⁵⁶ Jo merā gosht khātā aur merā k̄hūᅇ pitā hai wuh mujh meᅇ qāym rahtā hai aur maiᅇ us meᅇ. ⁵⁷ Maiᅇ us zindā Bāp kī wajah se zindā hūᅇ jis ne mujhe bhejā. Isī tarah jo mujhe khātā hai wuh merī hī wajah se zindā rahegā. ⁵⁸ Yihī wuh roᅇī hai jo āsmān se utrī hai. Tumhāre bāpdādā mān khāne ke bāwujūd mar gae. Lekin jo yih roᅇī khāegā wuh abad tak zindā rahegā.”

⁵⁹ Īsā ne yih bāteᅇ us waqt kīᅇ jab wuh Kafar-nahūᅇ meᅇ Yahūdī ibādatk̄hāne meᅇ tālīm de rahā thā.

Abadī Zindagī kī Bāteᅇ

⁶⁰ Yih sun kar us ke bahut-se shāgirdoᅇ ne kahā, “Yih bāteᅇ nāgawār haiᅇ. Kaun inheᅇ sun saktā hai!”

⁶¹ Īsā ko mālūᅇm thā ki mere shāgird mere bāre meᅇ buᅇbuᅇrā rahe haiᅇ, is lie us ne kahā, “Kyā tum ko in bātoᅇ se ᅇhes lagī hai? ⁶² To phir tum kyā sochoge jab Ibn-e-Ādam ko ūpar jāte dekhoge jahāᅇ wuh pahle thā? ⁶³ Allāh kā Rūh hī zindā kartā hai jabki jismānī tāqat kā koī fāyᅇdā

nahīn hotā. Jo bāteñ main ne tum ko batāī haiñ wuh Rūh aur zindagī haiñ. ⁶⁴ Lekin tum meñ se kuchh haiñ jo imān nahīn rakhte.” (Īsā to shurū se hī jāntā thā ki kaun kaun imān nahīn rakhte aur kaun mujhe dushman ke hawāle karegā.) ⁶⁵ Phir us ne kahā, “Is lie main ne tum ko batāyā ki sirf wuh shaḡhs mere pās ā saktā hai jise Bāp kī taraf se yih taufiq mile.”

⁶⁶ Us waqt se us ke bahut-se shāgird ulṭe pānw phir gae aur āindā ko us ke sāth na chale. ⁶⁷ Tab Īsā ne bārah shāgirdoñ se pūchhā, “Kyā tum bhī chale jānā chāhte ho?”

⁶⁸ Shamāūn Patras ne jawāb diyā, “Khudāwand, ham kis ke pās jāeñ? Abadī zindagī kī bāteñ to āp hī ke pās haiñ. ⁶⁹ Aur ham ne imān lā kar jān liyā hai ki āp Allāh ke Quddūs haiñ.”

⁷⁰ Jawāb meñ Īsā ne kahā, “Kyā main ne tum bārah ko nahīn chunā? To bhī tum meñ se ek shaḡhs shaitān hai.” ⁷¹ (Wuh Shamāūn Iskariyotī ke beṭe Yahūdāh kī taraf ishārā kar rahā thā jo bārah shāgirdoñ meñ se ek thā aur jis ne bād meñ use dushman ke hawāle kar diyā.)

7

Īsā aur Us ke Bhāī

¹ Is ke bād Īsā ne Galīl ke ilāqe meñ idhar-udhar safr kiyā. Wuh Yahūdiyā meñ phirnā nahīn chāhtā thā kyonki wahāñ ke Yahūdī use qatl karne kā mauqā ḡhūḡ rahe the. ² Lekin jab Yahūdī īd banām Jhoñpṛiyon kī Īd qarīb āī ³ to us ke bhāiyon ne us se kahā, “Yih jagah chhoṛ

kar Yahūdiyā chalā jā tāki tere pairokār bhī wuh mojize dekh leñ jo tū kartā hai. ⁴ Jo shaḡhs chāhtā hai ki awām use jāne wuh poshīdagī meñ kām nahīn kartā. Agar tū is qism kā mojiḡzānā kām kartā hai to apne āp ko duniyā par zāhir kar.” ⁵ (Asl meñ Īsā ke bhāī bhī us par īmān nahīn rakhte the.)

⁶ Īsā ne unheñ batāyā, “Abhī wuh waqt nahīn āyā jo mere lie mauzūn hai. Lekin tum jā sakte ho, tumhāre lie har waqt mauzūn hai. ⁷ Duniyā tum se dushmanī nahīn rakh saktī. Lekin mujh se wuh dushmanī rakhtī hai, kyonki main us ke bāre meñ yih gawāhī detā hūn ki us ke kām bure haiñ. ⁸ Tum ḡhud īd par jāo. Main nahīn jāūngā, kyonki abhī wuh waqt nahīn āyā jo mere lie mauzūn hai.” ⁹ Yih kah kar wuh Galīl meñ ṡhahrā rahā.

Īsā Jhonpṡriyon kī Īd Par

¹⁰ Lekin bād meñ, jab us ke bhāī īd par jā chuke the to wuh bhī gayā, agarche alāniyā nahīn balki ḡhufiyā taur par. ¹¹ Yahūdī īd ke mauḡe par use talāsh kar rahe the. Wuh pūchhte rahe, “Wuh ādmī kahāñ hai?”

¹² Hujūm meñ se kāī log Īsā ke bāre meñ buṡbuṡā rahe the. Bāz ne kahā, “Wuh achchhā bandā hai.” Lekin dūsron ne etarāz kiyā, “Nahīn, wuh awām ko bahkātā hai.” ¹³ Lekin kiṡī ne bhī us ke bāre meñ khul kar bāt na kī, kyonki wuh Yahūdiyon se ḡarte the.

¹⁴ Īd kā ādhā hissā guzar chukā thā jab Īsā Baitul-muḡaddas meñ jā kar tālīm dene lagā.

¹⁵ Use sun kar Yahūdī hairatzadā hue aur kahā,

“Yih ādmī kis tarah itnā ilm rakhtā hai hālānki is ne kahīn se bhī tālīm hāsīl nahīn kī!”

¹⁶ Īsā ne jawāb diyā, “Jo tālīm main detā hūn wuh merī apnī nahīn balki us kī hai jis ne mujhe bhejā. ¹⁷ Jo us kī marzī pūrī karne ke lie taiyār hai wuh jān legā ki merī tālīm Allāh kī taraf se hai yā ki merī apnī taraf se. ¹⁸ Jo apnī taraf se boltā hai wuh apnī hī izzat chāhtā hai. Lekin jo apne bhejne wāle kī izzat-o-jalāl barhāne kī koshish kartā hai wuh sachchā hai aur us meñ nārāstī nahīn hai. ¹⁹ Kyā Mūsā ne tum ko sharīat nahīn dī? To phir tum mujhe qatl karne kī koshish kyon kar rahe ho?”

²⁰ Hujūm ne jawāb diyā, “Tum kisī badrūh kī girift meñ ho. Kaun tumheñ qatl karne kī koshish kar rahā hai?”

²¹ Īsā ne un se kahā, “Main ne Sabat ke din ek hī mojizā kiyā aur tum sab hairatzadā hue. ²² Lekin tum bhī Sabat ke din kām karte ho. Tum us din apne bachchoñ kā khatnā karwāte ho. Aur yih rasm Mūsā kī sharīat ke mutābiq hī hai, agarche yih Mūsā se nahīn balki hamāre bāpdādā Ibrāhīm, Is'hāq aur Yāqūb se shurū huī. ²³ Kyonki sharīat ke mutābiq lāzim hai ki bachche kā khatnā āṭhweñ din karwāyā jāe, aur agar yih din Sabat ho to tum phir bhī apne bachche kā khatnā karwāte ho tāki sharīat kī kḥilāfwarzī nā ho jāe. To phir tum mujh se kyon nārāz ho ki main ne Sabat ke din ek ādmī ke pūre jism ko shifā dī? ²⁴ Zāhirī sūrat kī binā par faislā nā karo balki bātinī hālat pahchān kar munsifānā faislā karo.”

Kyā Īsā hī Masīh Hai?

²⁵ Us waqt Yarūshalam ke kuchh rahne wāle kahne lage, “Kyā yih wuh ādmī nahīn hai jise log qatl karne kī koshish kar rahe haiñ? ²⁶ Tāham wuh yahān khul kar bāt kar rahā hai aur koī bhī use rokne kī koshish nahīn kar rahā. Kyā hamāre rāhnumāon ne haqīqat meñ jān liyā hai ki yih Masīh hai? ²⁷ Lekin jab Masīh āegā to kisī ko bhī mālūm nahīn hogā ki wuh kahān se hai. Yih ādmī farq hai. Ham to jānte haiñ ki yih kahān se hai.”

²⁸ Īsā Baitul-muqaddas meñ tālīm de rahā thā. Ab wuh pukār uṭhā, “Tum mujhe jānte ho aur yih bhī jānte ho ki maiñ kahān se hūñ. Lekin maiñ apnī taraf se nahīn āyā. Jis ne mujhe bhejā hai wuh sachchā hai aur use tum nahīn jānte. ²⁹ Lekin maiñ use jāntā hūñ, kyoñki maiñ us kī taraf se hūñ aur us ne mujhe bhejā hai.”

³⁰ Tab unhoñ ne use giriftār karne kī koshish kī. Lekin koī bhī us ko hāth na lagā sakā, kyoñki abhī us kā waqt nahīn āyā thā. ³¹ To bhī hujūm ke kā log us par īmān lāe, kyoñki unhoñ ne kahā, “Jab Masīh āegā to kyā wuh is ādmī se zyādā ilāhī nishān dikhāegā?”

Pahredār Use Giriftār Karne Āte Haiñ

³² Farīsiyon ne dekhā ki hujūm meñ is qism kī bāteñ dhīmī dhīmī āwāz ke sāth phail rahī haiñ. Chunānche unhoñ ne rāhnumā imāmon ke sāth mil kar Baitul-muqaddas ke pahredār Īsā ko giriftār karne ke lie bheje. ³³ Lekin Īsā ne kahā, “Maiñ sirf thoṛī der aur tumhāre sāth rahūngā, phir maiñ us ke pās wāpas chalā jāūngā jis ne mujhe bhejā hai. ³⁴ Us waqt tum

mujhe dhūṇḍoge, magar nahīn pāoge, kyonki jahān main hūn wahān tum nahīn ā sakte.”

³⁵ Yahūdī āpas meñ kahne lage, “Yih kahān jānā chāhtā hai jahān ham use nahīn pā sakeṅge? Kyā wuh bairūn-e-mulk jānā chāhtā hai, wahān jahān hamāre log Yūnāniyoñ meñ bikhrī hālat meñ rahte haiñ? Kyā wuh Yūnāniyoñ ko tālim denā chāhtā hai? ³⁶ Matlab kyā hai jab wuh kahtā hai, ‘Tum mujhe dhūṇḍoge magar nahīn pāoge’ aur ‘Jahān main hūn wahān tum nahīn ā sakte.’ ”

Zindagī ke Pānī kī Nahreñ

³⁷ Īd ke ākhirī din jo sab se aham hai Īsā kharā huā aur ūnchī āwāz se pukār uṭhā, “Jo pyāsā ho wuh mere pās āe, ³⁸ aur jo mujh par īmān lāe wuh pie. Kalām-e-muqaddas ke mutābiq ‘Us ke andar se zindagī ke pānī kī nahreñ bah nikleṅgī.’ ” ³⁹ (‘Zindagī ke pānī’ se wuh Rūhul-quds kī taraf ishārā kar rahā thā jo un ko hāsil hotā hai jo Īsā par īmān lāte haiñ. Lekin wuh us waqt tak nāzil nahīn huā thā, kyonki Īsā ab tak apne jalāl ko na pahuñchā thā.)

Sunane Wāloñ meñ Nā-ittafāqī

⁴⁰ Īsā kī yih bāteñ sun kar hujūm ke kuchh logoñ ne kahā, “Yih admī wāqai wuh nabī hai jis ke intazār meñ ham haiñ.”

⁴¹ Dūsroñ ne kahā, “Yih Masīh hai.”

Lekin bāz ne etarāz kiyā, “Masīh Galīl se kis tarah ā saktā hai! ⁴² Pāk kalām to bayān kartā hai ki Masīh Dāūd ke khandān aur Bait-laham se āegā, us gānw se jahān Dāūd Bādshāh paidā huā.” ⁴³ Yoñ Īsā kī wajah se logoñ meñ phūṭ par

gai. ⁴⁴ Kuchh to use giriftār karnā chāhte the, lekin koī bhī us ko hāth na lagā sakā.

Yahūdī Rāhnumā Īsā par Īmān Nahīn Rakhte

⁴⁵ Itne meñ Baitul-muqaddas ke pahredār rāhnumā imāmoñ aur Farīsiyoñ ke pās wāpas āe. Wuh Īsā ko le kar nahīn āe the, is lie rāhnumāoñ ne pūchhā, “Tum use kyoñ nahīn lāe?”

⁴⁶ Pahredāroñ ne jawāb diyā, “Kisī ne kabhī is ādmī kī tarah bāt nahīn kī.”

⁴⁷ Farīsiyoñ ne tanzan kahā, “Kyā tum ko bhī bahkā diyā gayā hai? ⁴⁸ Kyā rāhnumāoñ yā Farīsiyoñ meñ koī hai jo us par imān lāyā ho? Koī bhī nahīn! ⁴⁹ Lekin shariyat se nāwāqif yih hujūm lānatī hai!”

⁵⁰ In rāhnumāoñ meñ Nīkudemus bhī shāmil thā jo kuchh der pahle Īsā ke pās gayā thā. Ab wuh bol uṭhā, ⁵¹ “Kyā hamārī shariyat kisī par yoñ faislā dene kī ijāzat detī hai? Nahīn, lāzim hai ki use pahle adālat meñ pesh kiyā jāe tāki mālūm ho jāe ki us se kyā kuchh sarzad huā hai.”

⁵² Dūsroñ ne etarāz kiyā, “Kyā tum bhī Galīl ke rahne wāle ho? Kalām-e-muqaddas meñ taftīsh karke khud dekh lo ki Galīl se koī nabī nahīn āegā.” ⁵³ Yih kah kar har ek apne apne ghar chalā gayā.

8

Zinākār Aurat par Pahlā Patthar

¹ Īsā khud Zaitūn ke pahār par chalā gayā.

² Agle dīn pau phaṭte waqt wuh dubārā Baitul-muqaddas meñ āyā. Wahān sab log us ke gird

jamā hue aur wuh baiṭh kar unheñ tālīm dene lagā. ³ Is daurān sharīat ke ulamā aur Farīsī ek aurat ko le kar āe jise zinā karte waqt pakaṛā gayā thā. Use bīch meñ khaṛā karke ⁴ unhoñ ne Īsā se kahā, “Ustād, is aurat ko zinā karte waqt pakaṛā gayā hai. ⁵ Mūsā ne sharīat meñ hameñ hukm diyā hai ki aise logoñ ko sangsār karnā hai. Ap kyā kahte haiñ?” ⁶ Is sawāl se wuh use phaṁsānā chāhte the tāki us par ilzām lagāne kā koī bahānā un ke hāth ā jāe. Lekin Īsā jhuk gayā aur apnī unglī se zamīn par likhne lagā.

⁷ Jab wuh us se jawāb kā taqāzā karte rahe to wuh khaṛā ho kar un se muḁhātīb huā, “Tum meñ se jis ne kabhī gunāh nahīñ kiyā, wuh pahlā patthar māre.” ⁸ Phir wuh dubārā jhuk kar zamīn par likhne lagā. ⁹ Yih jawāb sun kar ilzām lagāne wāle yake bād dīgare wahān se khisak gae. Pahle buzurg, phir bāqī sab. Āḁhirkār Īsā aur darmiyān meñ khaṛī wuh aurat akele rah gae. ¹⁰ Phir us ne khaṛe ho kar kahā, “Ai aurat, wuh sab kahān gae. Kyā kisī ne tujh par fatwā nahīñ lagāyā?”

¹¹ Aurat ne jawāb diyā, “Nahīñ Ḵhudāwand.”

Īsā ne kahā, “Main bhī tujh par fatwā nahīñ lagātā. Jā, āindā gunāh na karnā.”

Īsā Duniyā kā Nūr Hai

¹² Phir Īsā dubārā logoñ se muḁhātīb huā, “Duniyā kā nūr main hūñ. Jo merī pairawī kare wuh tārīkī meñ nahīñ chalegā, kyōñki use zindagī kā nūr hāsil hogā.”

13 Farīsiyon ne etarāz kiyā, “Āp to apne bāre meñ gawāhī de rahe haiñ. Aisī gawāhī motabar nahīn hotī.”

14 Īsā ne jawāb diyā, “Agarche maiñ apne bāre meñ hī gawāhī de rahā hūñ to bhī wuh motabar hai. Kyoñki maiñ jāntā hūñ ki maiñ kahāñ se āyā hūñ aur kahāñ ko jā rahā hūñ. Lekin tum ko to mālūm nahīn ki maiñ kahāñ se āyā hūñ aur kahāñ jā rahā hūñ. 15 Tum insānī soch ke mutābiq logoñ kā faislā karte ho, lekin maiñ kisī kā bhī faislā nahīn kartā. 16 Aur agar faislā karūñ bhī to merā faislā durust hai, kyoñki maiñ akelā nahīn hūñ. Bāp jis ne mujhe bhejā hai mere sāth hai, 17 Tumhārī shariyat meñ likhā hai ki do ādmiyon kī gawāhī motabar hai. 18 Maiñ khud apne bāre meñ gawāhī detā hūñ jabki dūsrā gawāh Bāp hai jis ne mujhe bhejā.”

19 Unhoñ ne pūchhā, “Āp kā Bāp kahāñ hai?” Īsā ne jawāb diyā, “Tum na mujhe jānte ho, na mere Bāp ko. Agar tum mujhe jānte to phir mere Bāp ko bhī jānte.”

20 Īsā ne yih bāteñ us waqt kīñ jab wuh us jagah ke qarīb tālīm de rahā thā jahāñ log apnā hadiyā ḍālte the. Lekin kisī ne use giriftār na kiyā kyoñki abhī us kā waqt nahīñ āyā thā.

Jahāñ Maiñ Jā Rahā Hūñ Tum Wahāñ Nahīñ Jā Sakte

21 Ek aur bār Īsā un se muḁhātib huā, “Maiñ jā rahā hūñ aur tum mujhe ḍhūñḍ ḍhūñḍ kar apne gunāhoñ meñ mar jāoge. Jahāñ maiñ jā rahā hūñ wahāñ tum nahīñ pahuñch sakte.”

²² Yahūdīyon ne pūchhā, “Kyā wuh khudkushī karnā chāhtā hai? Kyā wuh isī wajah se kahtā hai, ‘Jahān main jā rahā hūn wahān tum nahīn pahuñch sakte?’”

²³ Īsā ne apnī bāt jāri rakhī, “Tum nīche se ho jabki main ūpar se hūn. Tum is duniyā ke ho jabki main is duniyā kā nahīn hūn. ²⁴ Main tum ko batā chukā hūn ki tum apne gunāhoñ meñ mar jāoge. Kyonki agar tum Īmān nahīn lāte ki main wuhī hūn to tum yaqīnan apne gunāhoñ meñ mar jāoge.”

²⁵ Unhoñ ne sawāl kiyā, “Āp kaun haiñ?”

Īsā ne jawāb diyā, “Main wuhī hūn jo main shurū se hī batātā āyā hūn. ²⁶ Main tumhāre bāre meñ bahut kuchh kah saktā hūn. Bahut-sī aisī bāteñ haiñ jin kī binā par main tum ko mujrim ṭhahrā saktā hūn. Lekin jis ne mujhe bhejā hai wuhī sachchā aur motabar hai aur main duniyā ko sirf wuh kuchh sunātā hūn jo main ne us se sunā hai.”

²⁷ Sunane wāle na samjhe ki Īsā Bāp kā zikr kar rahā hai. ²⁸ Chunāñche us ne kahā, “Jab tum Ibn-e-Ādam ko ūñche par chaṛhāoge tab hī tum jān loge ki main wuhī hūn, ki main apnī taraf se kuchh nahīn kartā balki sirf wuhī sunātā hūn jo Bāp ne mujhe sikhāyā hai. ²⁹ Aur jis ne mujhe bhejā hai wuh mere sāth hai. Us ne mujhe akelā nahīn chhoṛā, kyonki main har waqt wuhī kuchh kartā hūn jo use pasand ātā hai.”

³⁰ Yih bāteñ sun kar bahut-se log us par Īmān lāe.

Sachchāi Tum ko Āzād Karegī

31 Jo Yahūdī us kā yaqīn karte the Īsā ab un se hamkalām huā, “Agar tum merī tālīm ke tābe rahoge tab hī tum mere sachche shāgird hoge. 32 Phir tum sachchāī ko jān loge aur sachchāī tum ko āzād kar degī.”

33 Unhoñ ne etarāz kiyā, “Ham to Ibrāhīm kī aulād haiñ, ham kabhī bhī kisī ke ġhulām nahīn rahe. Phir āp kis tarah kah sakte haiñ ki ham āzād ho jāeñge?”

34 Īsā ne jawāb diyā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki jo bhī gunāh kartā hai wuh gunāh kā ġhulām hai. 35 Ġhulām to ārizī taur par ghar meñ rahtā hai, lekin mālik kā beṭā hameshā tak. 36 Is lie agar Farzand tum ko āzād kare to tum haqīqatan āzād hoge. 37 Mujhe mālūm hai ki tum Ibrāhīm kī aulād ho. Lekin tum mujhe qatl karne ke darpai ho, kyoñki tumhare andar mere paighām ke lie gunjāish nahīn hai. 38 Maiñ tum ko wuhī kuchh batātā hūñ jo maiñ ne Bāp ke hāñ dekhā hai, jabki tum wuhī kuchh sunāte ho jo tum ne apne Bāp se sunā hai.”

39 Unhoñ ne kahā, “Hamārā bāp Ibrāhīm hai.” Īsā ne jawāb diyā, “Agar tum Ibrāhīm kī aulād hote to tum us ke namūne par chalte. 40 Is ke bajāe tum mujhe qatl karne kī talāsh meñ ho, is lie ki maiñ ne tum ko wuhī sachchāī sunāī hai jo maiñ ne Allāh ke huzūr sunī hai. Ibrāhīm ne kabhī bhī is qism kā kām na kiyā. 41 Nahīn, tum apne bāp kā kām kar rahe ho.”

Unhoñ ne etarāz kiyā, “Ham harāmzāde nahīn haiñ. Allāh hī hamārā wāhid Bāp hai.”

⁴² Īsā ne un se kahā, “Agar Allāh tumhārā Bāp hotā to tum mujh se muhabbat rakhte, kyonki main Allāh meñ se nikal āyā hūñ. Main apnī taraf se nahīñ āyā balki usī ne mujhe bhejā hai. ⁴³ Tum merī zabān kyon nahīñ samajhte? Is lie ki tum merī bāt sun nahīñ sakte. ⁴⁴ Tum apne bāp Iblīs se ho aur apne bāp kī ḳhāhishoñ par amal karne ke ḳhāhāñ rahte ho. Wuh shurū hī se qātil hai aur sachchāi par qāym na rahā, kyonki us meñ sachchāi hai nahīñ. Jab wuh jhūṭ boltā hai to yih fitrī bāt hai, kyonki wuh jhūṭ bolne wālā aur jhūṭ kā bāp hai. ⁴⁵ Lekin main sachchī bāteñ sunātā hūñ aur yihī wajah hai ki tum ko mujh par yaqīn nahīñ ātā. ⁴⁶ Kyā tum meñ se koī sābit kar saktā hai ki mujh se koī gunāh sarzad huā hai? Main to tum ko haqīqat batā rahā hūñ. Phir tum ko mujh par yaqīn kyon nahīñ ātā? ⁴⁷ Jo Allāh se hai wuh Allāh kī bāteñ suntā hai. Tum yih is lie nahīñ sunte ki tum Allāh se nahīñ ho.”

Īsā aur Ibrāhīm

⁴⁸ Yahūdiyoñ ne jawāb diyā, “Kyā ham ne ṭhīk nahīñ kahā ki tum Sāmarī ho aur kisī badrūh ke qabze meñ ho?”

⁴⁹ Īsā ne kahā, “Main badrūh ke qabze meñ nahīñ hūñ balki apne Bāp kī izzat kartā hūñ jabki tum merī be'izzatī karte ho. ⁵⁰ Main ḳhud apnī izzat kā ḳhāhāñ nahīñ hūñ. Lekin ek hai jo merī izzat aur jalāl kā ḳhayāl rakhtā aur insāf kartā hai. ⁵¹ Main tum ko sach batātā hūñ ki jo bhī mere kalām par amal kartā rahe wuh maut ko kabhī nahīñ dekhegā.”

⁵² Yih sun kar logon ne kahā, “Ab hameñ patā chal gayā hai ki tum kisī badrūh ke qabze meñ ho. Ibrāhīm aur nabī sab intaqāl kar gae jabki tum dāwā karte ho, ‘Jo bhī mere kalām par amal kartā rahe wuh maut kā mazā kabhī nahīn chakhegā.’ ⁵³ Kyā tum hamāre bāp Ibrāhīm se baṛe ho? Wuh mar gayā, aur nabī bhī mar gae. Tum apne āp ko kyā samajhte ho?”

⁵⁴ Īsā ne jawāb diyā, “Agar meñ apnī izzat aur jalāl baṛhātā to merā jalāl bātil hotā. Lekin merā Bāp hī merī izzat-o-jalāl baṛhātā hai, wuhī jis ke bāre meñ tum dāwā karte ho ki ‘Wuh hamārā Ḳhudā hai.’ ⁵⁵ Lekin haqīqat meñ tum ne use nahīn jānā jabki main use jāntā hūñ. Agar main kahtā ki main use nahīn jāntā to main tumhārī tarah jhūṭā hotā. Lekin main use jāntā aur us ke kalām par amal kartā hūñ. ⁵⁶ Tumhāre bāp Ibrāhīm ne ḳhushī manāi jab use mālūm huā ki wuh merī āmad kā din dekhegā, aur wuh use dekh kar masrūr huā.”

⁵⁷ Yahūdiyon ne etarāz kiyā, “Tumhārī umr to abhī pachās sāl bhī nahīn, to phir tum kis tarah kah sakte ho ki tum ne Ibrāhīm ko dekhā hai?”

⁵⁸ Īsā ne un se kahā, “Main tum ko sach batātā hūñ, Ibrāhīm kī paidāish se peshtar ‘Main hūñ.’”

⁵⁹ Is par log use sangsār karne ke lie patthar uṭhāne lage. Lekin Īsā ḡhāyb ho kar Baitul-muqaddas se nikal gayā.

9

Andhe kī Shifā

¹ Chalthe chalthe Īsā ne ek ādmī ko dekhā jo paidāish kā andhā thā. ² Us ke shāgirdon ne us

se pūchhā, “Ustād, yih ādmī andhā kyoñ paidā huā? Kyā is kā koī gunāh hai yā is ke wālidain kā?”

³ Īsā ne jawāb diyā, “Na is kā koī gunāh hai aur na is ke wālidain kā. Yih is lie huā ki is kī zindagī meñ Allāh kā kām zāhir ho jāe. ⁴ Abhī din hai. Lāzim hai ki ham jitnī der tak din hai us kā kām karte raheñ jis ne mujhe bhejā hai. Kyoñki rāt āne wāli hai, us waqt koī kām nahīn kar sakegā. ⁵ Lekin jitnī der tak main duniyā meñ hūñ utnī der tak main duniyā kā nūr hūñ.”

⁶ Yih kah kar us ne zamīn par thūk kar miṭṭī sānī aur us kī ānkhoñ par lagā dī. ⁷ Us ne us se kahā, “Jā, Shiloḳh ke hauz meñ nahā le.” (Shiloḳh kā matlab ‘bhejā huā’ hai.) Andhe ne jā kar nahā liyā. Jab wāpas āyā to wuh dekh saktā thā.

⁸ Us ke hamsāe aur wuh jinhoñ ne pahle use bhīk māngte dekhā thā pūchhne lage, “Kyā yih wuhī nahīn jo baiṭhā bhīk māngā kartā thā?”

⁹ Bāz ne kahā, “Hāñ, wuhī hai.”

Auroñ ne inkār kiyā, “Nahīn, yih sirf us kā hamshakl hai.”

Lekin ādmī ne ḳhud isrār kiyā, “Main wuhī hūñ.”

¹⁰ Unhoñ ne us se sawāl kiyā, “Terī ānkheñ kis tarah bahāl huīñ?”

¹¹ Us ne jawāb diyā, “Wuh ādmī jo Īsā kahlātā hai us ne miṭṭī sān kar merī ānkhoñ par lagā dī. Phir us ne mujhe kahā, ‘Shiloḳh ke hauz par jā aur nahā le.’ Main wahāñ gayā aur nahāte hī merī ānkheñ bahāl ho gaīñ.”

¹² Unhoñ ne pūchhā, “Wuh kahāñ hai?”

Us ne jawāb diyā, “Mujhe nahīn mālūm.”

Farīsī Shifā kī Taftīsh Karte Haiñ

¹³ Tab wuh shifāyāb andhe ko Farīsīyon̄ ke pās le gae. ¹⁴ Jis din Īsā ne miṭṭī sān kar us kī āñkhoñ ko bahāl kiyā thā wuh Sabat kā din thā. ¹⁵ Is lie Farīsīyon̄ ne bhī us se pūchh-gachh kī ki use kis tarah basārat mil gaī. Ādmī ne jawāb diyā, “Us ne merī āñkhoñ par miṭṭī lagā dī, phir main̄ ne nahā liyā aur ab dekh saktā hūñ.”

¹⁶ Farīsīyon̄ meñ se bāz ne kahā, “Yih shaḵhs Allāh kī taraf se nahīn hai, kyon̄ki Sabat ke din kām kartā hai.”

Dūsroñ ne etarāz kiyā, “Gunāhgār is qism ke ilāhī nishān kis tarah dikhā saktā hai?” Yoñ un meñ phūṭ paṛ gaī.

¹⁷ Phir wuh dubārā us ādmī se muḵhātib hue jo pahle andhā thā, “Tū ḵhud is ke bāre meñ kyā kahtā hai? Us ne to terī hī āñkhoñ ko bahāl kiyā hai.”

Us ne jawāb diyā, “Wuh nabī hai.”

¹⁸ Yahūdīyon̄ ko yaqīn nahīn ā rahā thā ki wuh wāqaī andhā thā aur phir bahāl ho gayā hai. Is lie unhoñ ne us ke wālidain ko bulāyā. ¹⁹ Unhoñ ne un se pūchhā, “Kyā yih tumhārā beṭā hai, wuhī jis ke bāre meñ tum kahte ho ki wuh andhā paidā huā thā? Ab yih kis tarah dekh saktā hai?”

²⁰ Us ke wālidain ne jawāb diyā, “Ham jānte haiñ ki yih hamārā beṭā hai aur ki yih paidā hote waqt andhā thā. ²¹ Lekin hamen̄ mālūm nahīn ki ab yih kis tarah dekh saktā hai yā ki kis ne is kī āñkhoñ ko bahāl kiyā hai. Is se ḵhud patā karen̄, yih bālīgh hai. Yih ḵhud apne bāre meñ batā saktā hai.” ²² Us ke wālidain ne yih is lie kahā ki wuh Yahūdīyon̄ se ḍarte the. Kyon̄ki wuh faislā

kar chuke the ki jo bhī Īsā ko Masīh qarār de use Yahūdī jamāt se nikāl diyā jāe. ²³ Yihī wajah thī ki us ke wālidain ne kahā thā, “Yih bāligh hai, is se ḡhud pūchh leñ.”

²⁴ Ek bār phir unhoñ ne shifāyāb andhe ko bulāyā, “Allāh ko jalāl de, ham to jānte haiñ ki yih ādmī gunāhgār hai.”

²⁵ Ādmī ne jawāb diyā, “Mujhe kyā patā hai ki wuh gunāhgār hai yā nahīñ, lekin ek bāt maiñ jāntā hūñ, pahle maiñ andhā thā, aur ab maiñ dekh saktā hūñ!”

²⁶ Phir unhoñ ne us se sawāl kiyā, “Us ne tere sāth kyā kiyā? Us ne kis tarah terī āñkhoñ ko bahāl kar diyā?”

²⁷ Us ne jawāb diyā, “Maiñ pahle bhī āp ko batā chukā hūñ aur āp ne sunā nahīñ. Kyā āp bhī us ke shāgird bananā chāhte haiñ?”

²⁸ Is par unhoñ ne use burā-bhalā kahā, “Tū hī us kā shāgird hai, ham to Mūsā ke shāgird haiñ.

²⁹ Ham to jānte haiñ ki Allāh ne Mūsā se bāt kī hai, lekin is ke bāre meñ ham yih bhī nahīñ jānte ki wuh kahāñ se āyā hai.”

³⁰ Ādmī ne jawāb diyā, “Ajīb bāt hai, us ne merī āñkhoñ ko shifā dī hai aur phir bhī āp nahīñ jānte ki wuh kahāñ se hai. ³¹ Ham jānte haiñ ki Allāh gunāhgāroñ kī nahīñ suntā. Wuh to us kī suntā hai jo us kā ḡhauf māntā aur us kī marzī ke mutābiq chaltā hai. ³² Ibtidā hī se yih bāt sunane meñ nahīñ āī ki kisī ne paidāishī andhe kī āñkhoñ ko bahāl kar diyā ho. ³³ Agar yih ādmī Allāh kī taraf se na hotā to kuchh na kar saktā.”

³⁴ Jawāb meñ unhoñ ne use batāyā, “Tū jo gunāhālūdā hālat meñ paidā huā hai kyā tū hamārā ustād bananā chāhtā hai?” Yih kah kar unhoñ ne use jamāt meñ se nikāl diyā.

Ruhānī Andhāpan

³⁵ Jab Īsā ko patā chalā ki use nikāl diyā gayā hai to wuh us ko milā aur pūchhā, “Kyā tū Ibn-e-Ādam par imān rakhtā hai?”

³⁶ Us ne kahā, “Ḳhudāwand, wuh kaun hai? Mujhe batāeñ tāki maiñ us par imān lāūñ.”

³⁷ Īsā ne jawāb diyā, “Tū ne use dekh liyā hai balki wuh tujh se bāt kar rahā hai.”

³⁸ Us ne kahā, “Ḳhudāwand, maiñ imān rakhtā hūñ” aur use sijdā kiyā.

³⁹ Īsā ne kahā, “Maiñ adālat karne ke lie is duniyā meñ āyā hūñ, is lie ki andhe dekheñ aur dekheñ wāle andhe ho jāeñ.”

⁴⁰ Kuchh Farīsī jo sāth khare the yih kuchh sun kar pūchhne lage, “Achchhā, ham bhī andhe haiñ?”

⁴¹ Īsā ne un se kahā, “Agar tum andhe hote to tum qusūrwar na thaharte. Lekin ab chūnki tum dāwā karte ho ki ham dekh sakte haiñ is lie tumhārā gunāh qāym rahtā hai.

10

Charwāhe kī Tamsīl

¹ Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki jo darwāze se bheṛoñ ke bāre meñ dāḳhil nahīñ hotā balki phalāng kar andar ghus ātā hai wuh chor aur ḳākū hai. ² Lekin jo darwāze se dāḳhil hotā hai wuh bheṛoñ kā charwāhā hai. ³ Chaukīdār us ke lie darwāzā khol detā hai aur bheṛeñ us

kī āwāz suntī haiñ. Wuh apnī har ek bheṛ kā nām le kar unheñ bulātā aur bāhar le jātā hai. ⁴ Apne pūre galle ko bāhar nikālne ke bād wuh un ke āge āge chalne lagtā hai aur bheṛeñ us ke pīchhe pīchhe chal partī haiñ, kyoñki wuh us kī āwāz pahchāntī haiñ. ⁵ Lekin wuh kisī ajnabī ke pīchhe nahīn chaleñgī balki us se bhāg jāeñgī, kyoñki wuh us kī āwāz nahīn pahchāntīñ.”

⁶ Īsā ne unheñ yih tamsil pesh kī, lekin wuh na samjhe ki wuh unheñ kyā batānā chāhtā hai.

Achchhā Charwāhā

⁷ Is lie Īsā dubārā is par bāt karne lagā, “Main tum ko sach batātā hūñ ki bheṛoñ ke lie darwāzā main hūñ. ⁸ Jitne bhī mujh se pahle āe wuh chor aur dākū haiñ. Lekin bheṛoñ ne un kī na sunī. ⁹ Main hī darwāzā hūñ. Jo bhī mere zariye andar āe use najāt milegī. Wuh ātā jātā aur harī charāgāheñ pātā rahegā. ¹⁰ Chor to sirf chorī karne, zabah karne aur tabāh karne ātā hai. Lekin main is lie āyā hūñ ki wuh zindagī pāeñ, balki kasrat kī zindagī pāeñ.

¹¹ Achchhā charwāhā main hūñ. Achchhā charwāhā apnī bheṛoñ ke lie apnī jān detā hai. ¹² Mazdūr charwāhe kā kirdār adā nahīn kartā, kyoñki bheṛeñ us kī apnī nahīn hotīñ. Is lie jyon hī koī bheṛiyā ātā hai to mazdūr use deḳhte hī bheṛoñ ko chhoṛ kar bhāg jātā hai. Natije meñ bheṛiyā kuchh bheṛeñ pakar letā aur bāqiyon ko muntashir kar detā hai. ¹³ Wajah yih hai ki wuh mazdūr hī hai aur bheṛoñ kī fikr nahīn kartā. ¹⁴ Achchhā charwāhā main hūñ. Main apnī bheṛoñ ko jāntā hūñ aur wuh mujhe jāntī haiñ, ¹⁵ bilkul usī tarah jis tarah Bāp mujhe jāntā

hai aur main Bāp ko jāntā hūn. Aur main bheron ke lie apnī jān detā hūn. ¹⁶ Merī aur bhī bheren haiñ jo is bāre meñ nahīn haiñ. Lāzim hai ki unheñ bhī le āūn. Wuh bhī merī āwāz suneñgī. Phir ek hī gallā aur ek hī gallābān hogā.

¹⁷ Merā Bāp mujhe is lie pyār kartā hai ki main apnī jān detā hūn tāki use phir le lūn. ¹⁸ Kōī merī jān mujh se chhīn nahīn saktā balki main use apnī marzī se de detā hūn. Mujhe use dene kā ikhtiyār hai aur use wāpas lene kā bhī. Yih hukm mujhe apne Bāp kī taraf se milā hai.”

¹⁹ In bāton par Yahūdiyon meñ dubārā phūṭ paṛ gaī. ²⁰ Bahuton ne kahā, “Yih badrūh kī girift meñ hai, yih dīwānā hai. Is kī kyon suneñ!”

²¹ Lekin auron ne kahā, “Yih aisī bāteñ nahīn haiñ jo badrūh-giriftā shaḥs kar sake. Kyā badrūheñ andhon kī ānkheñ bahāl kar saktī haiñ?”

Īsā ko Radd Kiyā Jātā Hai

²² Sardiyon kā mausam thā aur Īsā Baitul-muqaddas kī Maḥsūsiyat kī Īd banām Hanūkā ke daurān Yarūshalam meñ thā. ²³ Wuh Baitul-muqaddas ke us barāmdē meñ phir rahā thā jis kā nām Sulemān kā barāmdā thā. ²⁴ Yahūdī use gher kar kahne lage, “Āp hameñ kab tak uljhan meñ rakheñge? Agar āp Masīh haiñ to hameñ sāf sāf batā deñ.”

²⁵ Īsā ne jawāb diyā, “Main tum ko batā chukā hūn, lekin tum ko yaqīn nahīn āyā. Jo kām main apne Bāp ke nām se kartā hūn wuh mere gawāh haiñ. ²⁶ Lekin tum īmān nahīn rakhte kyonki tum merī bheren nahīn ho. ²⁷ Merī bheren merī āwāz suntī haiñ. Main unheñ jāntā hūn aur wuh

mere pīchhe chaltī haiñ. ²⁸ Maiñ unheñ abadi zindagi detā hūñ, is lie wuh kabhī halāk nahīñ hoñgi. Koī unheñ mere hāth se chhīñ na legā, ²⁹ kyoñki mere Bāp ne unheñ mere sapurd kiyā hai aur wuhī sab se barā hai. Koī unheñ Bāp ke hāth se chhīñ nahīñ saktā. ³⁰ Maiñ aur Bāp ek haiñ.”

³¹ Yih sun kar Yahūdī dubārā patthar uṭhāne lage tāki Īsā ko sangsār kareñ. ³² Us ne un se kahā, “Maiñ ne tumheñ Bāp kī taraf se kāī ilāhī nishān dikhāe haiñ. Tum mujhe in meñ se kis nishān kī wajah se sangsār kar rahe ho?”

³³ Yahūdiyoñ ne jawāb diyā, “Ham tum ko kisi achche kām kī wajah se sangsār nahīñ kar rahe balki kufr bakne kī wajah se. Tum jo sirf insān ho Allāh hone kā dāwā karte ho.”

³⁴ Īsā ne kahā, “Kyā yih tumhārī shariyat meñ nahīñ likhā hai ki Allāh ne farmāyā, ‘Tum Ḳhudā ho’? ³⁵ Unheñ ‘Ḳhudā’ kahā gayā jin tak Allāh kā yih paighām pahuñchāyā gayā. Aur ham jānte haiñ ki kalām-e-muqaddas ko mansūkh nahīñ kiyā jā saktā. ³⁶ To phir tum kufr bakne kī bāt kyoñ karte ho jab maiñ kahtā hūñ ki maiñ Allāh kā Farzand hūñ? Ākhir Bāp ne ḳhud mujhe maḳhsūs karke duniyā meñ bhejā hai. ³⁷ Agar maiñ apne Bāp ke kām na karūñ to merī bāt na māno. ³⁸ Lekin agar us ke kām karūñ to beshak merī bāt na māno, lekin kam az kam un kāmōñ kī gawāhī to māno. Phir tum jān loge aur samajh jāoge ki Bāp mujh meñ hai aur maiñ Bāp meñ hūñ.”

³⁹ Ek bār phir unhoñ ne use giriftār karne kī koshish kī, lekin wuh un ke hāth se nikal gayā.

40 Phir Īsā dubārā Dariyā-e-Yardan ke pār us jagah chalā gayā jahān Yahyā shurū meñ baptismā diyā kartā thā. Wahān wuh kuchh der ṭhahrā. 41 Bahut-se log us ke pās āte rahe. Unhoñ ne kahā, “Yahyā ne kabhī koī ilāhī nishān na dikhāyā, lekin jo kuchh us ne is ke bāre meñ bayān kiyā, wuh bilkul sahīh nīklā.” 42 Aur wahān bahut-se log Īsā par imān lāe.

11

Lāzar kī Maut

1 Un dinoñ meñ ek ādmī bīmār par gayā jis kā nām Lāzar thā. Wuh apnī bahnoñ Mariyam aur Marthā ke sāth Bait-aniyāh meñ rahtā thā. 2 Yih wuhī Mariyam thī jis ne bād meñ Ḳhudāwand par ḳhushbū undel kar us ke pānw apne bāloñ se ḳhushk kie the. Usī kā bhāī Lāzar bīmār thā. 3 Chunāñche bahnoñ ne Īsā ko ittalā dī, “Ḳhudāwand, jise āp pyār karte haiñ wuh bīmār hai.”

4 Jab Īsā ko yih ḳhabar milī to us ne kahā, “Is bīmārī kā anjām maut nahīn hai, balki yih Allāh ke jalāl ke wāste huā hai, tāki is se Allāh ke Farzand ko jalāl mile.”

5 Īsā Marthā, Mariyam aur Lāzar se muhabbat rakhtā thā. 6 To bhī wuh Lāzar ke bāre meñ ittalā milne ke bād do din aur wahīn ṭhahrā. 7 Phir us ne apne shāgirdoñ se bāt kī, “Āo, ham dubārā Yahūdiyā chale jāen.”

8 Shāgirdoñ ne etarāz kiyā, “Ustād, abhī abhī wahān ke Yahūdī āp ko sangsār karne kī koshish kar rahe the, phir bhī āp wāpas jānā chāhte haiñ?”

9 Īsā ne jawāb diyā, “Kyā din meñ raushnī ke bārah ghanṭe nahīn hote? Jo shaḵhs din ke waqt chaltā phirtā hai wuh kisī bhī chiz se nahīn ṭakrāegā, kyonki wuh is duniyā kī raushnī ke zariye dekh saktā hai. 10 Lekin jo rāt ke waqt chaltā hai wuh chīzoñ se ṭakrā jātā hai, kyonki us ke pās raushnī nahīn hai.” 11 Phir us ne kahā, “Hamārā dost Lāzar so gayā hai. Lekin main jā kar use jagā dūngā.”

12 Shāgirdoñ ne kahā, “Ḳhudāwand, agar wuh so rahā hai to wuh bach jāegā.”

13 Un kā ḳhayāl thā ki Īsā Lāzar kī fitrī nīnd kā zikr kar rahā hai jabki haqīqat meñ wuh us kī maut kī taraf ishārā kar rahā thā. 14 Is lie us ne unheñ sāf batā diyā, “Lāzar wafāt pā gayā hai. 15 Aur tumhārī ḳhātir main ḳhush hūñ ki main us ke marte waqt wahāñ nahīn thā, kyonki ab tum imān lāoge. Āo, ham us ke pās jāeñ.”

16 Tomā ne jis kā laḳab Jurwāñ thā apne sāthī shāgirdoñ se kahā, “Chalo, ham bhī wahāñ jā kar us ke sāth mar jāeñ.”

Īsā Qiyāmat aur Zindagī Hai

17 Wahāñ pahuñch kar Īsā ko mālūm huā ki Lāzar ko qabr meñ rakhe chār din ho gae haiñ. 18 Bait-aniyāh kā Yarūshalam se fāsīlā tīn kilomīṭar se kam thā, 19 aur bahut-se Yahūdī Marthā aur Mariyam ko un ke bhāī ke bāre meñ tasallī dene ke lie āe hue the.

20 Yih sun kar ki Īsā ā rahā hai Marthā use milne gai. Lekin Mariyam ghar meñ baithī rahī. 21 Marthā ne kahā, “Ḳhudāwand, agar āp yahāñ hote to merā bhāī na martā. 22 Lekin main jāntī

hūn ki ab bhī Allāh āp ko jo bhī māngeᅅge degā.”

²³ Īsā ne use batāyā, “Terā bhāi jī uᅅhegā.”

²⁴ Marthā ne jawāb diyā, “Jī, mujhe mālūm hai ki wuh qiyāmat ke din jī uᅅhegā, jab sab jī uᅅheᅅge.”

²⁵ Īsā ne use batāyā, “Qiyāmat aur zindagī to maiᅅn hūn. Jo mujh par īmān rakhe wuh zindā rahegā, chāhe wuh mar bhī jāe. ²⁶ Aur jo zindā hai aur mujh par īmān rakhtā hai wuh kabhī nahīn maregā. Marthā, kyā tujhe is bāt kā yaqīn hai?”

²⁷ Marthā ne jawāb diyā, “Jī ᅀhudāwand, maiᅅn īmān rakhtī hūn ki āp ᅀhudā ke Farzand Masīh haiᅅn, jise duniyā meᅅn ānā thā.”

Īsā Rotā Hai

²⁸ Yih kah kar Marthā wāpas chalī gaī aur chupke se Mariyam ko bulāyā, “Ustād ā gae haiᅅn, wuh tujhe bulā rahe haiᅅn.” ²⁹ Yih sunte hī Mariyam uᅅh kar Īsā ke pās gaī. ³⁰ Wuh abhī gānᅅw ke bāhar usī jagah ᅅhahrā thā jahān us kī mulāqāt Marthā se huī thī. ³¹ Jo Yahūdī ghar meᅅn Mariyam ke sāth baiᅅthe use tasallī de rahe the, jab unhoᅅn ne dekhā ki wuh jaldī se uᅅh kar nikal gaī hai to wuh us ke pīchhe ho lie. Kyoᅅnki wuh samājh rahe the ki wuh mātām karne ke lie apne bhāi kī qabr par jā rahī hai.

³² Mariyam Īsā ke pās pahuᅅch gaī. Use dekᅅhte hī wuh us ke pānᅅwoᅅn meᅅn gir gaī aur kahne lagī, “ᅀhudāwand, agar āp yahān hote to merā bhāi na martā.”

³³ Jab Īsā ne Mariyam aur us ke sāthiyon ko rote dekhā to use baṛī ranjish huī. Muztarib hālat meñ ³⁴ us ne pūchhā, “Tum ne use kahān rakhā hai?”

Unhoñ ne jawāb diyā, “Āeñ Ḳhudāwand, aur dekh leñ.”

³⁵ Īsā ro paṛā. ³⁶ Yahūdiyon ne kahā, “Dekho, wuh use kitnā azīz thā.”

³⁷ Lekin un meñ se bāz ne kahā, “Is ādmī ne andhe ko shifā dī. Kyā yih Lāzar ko marne se nahīn bachā saktā thā?”

Lāzar ko Zindā Kar Diyā Jātā Hai

³⁸ Phir Īsā dubārā nihāyat ranjīdā ho kar qabr par āyā. Qabr ek ghār thī jis ke muñh par patthar rakhā gayā thā. ³⁹ Īsā ne kahā, “Patthar ko haṭā do.”

Lekin marhūm kī bahan Marthā ne etarāz kiyā, “Ḳhudāwand, badbū āegī, kyonki use yahān paṛe chār din ho gae haiñ.”

⁴⁰ Īsā ne us se kahā, “Kyā maiñ ne tujhe nahīn batāyā ki agar tū imān rakhe to Allāh kā jalāl dekhegī?” ⁴¹ Chunānche unhoñ ne patthar ko haṭā diyā. Phir Īsā ne apnī nazar uṭhā kar kahā, “Ai Bāp, maiñ terā shukr kartā hūñ ki tū ne merī sun lī hai. ⁴² Maiñ to jāntā hūñ ki tū hameshā merī suntā hai. Lekin maiñ ne yih bāt pās khaṛe logon kī khātir kī, tāki wuh imān laeñ ki tū ne mujhe bhejā hai.” ⁴³ Phir Īsā zor se pukār uṭhā, “Lāzar, nikal ā!” ⁴⁴ Aur murdā nikal āyā. Abhī tak us ke hāth aur pāñw paṭṭiyon se bandhe hue the jabki us kā chehrā kapṛe meñ liṭṭā huā thā. Īsā ne un se kahā, “Is ke kafan ko khol kar ise jāne do.”

Īsā ke ḵhilāf Mansūbābandī

⁴⁵ Un Yahūdiyoñ meñ se jo Mariyam ke pās āe the bahut-se Īsā par imān lāe jab unhoñ ne wuh dekhā jo us ne kiyā. ⁴⁶ Lekin bāz Farīsiyoñ ke pās gae aur unheñ batāyā ki Īsā ne kyā kiyā hai. ⁴⁷ Tab rāhnumā imāmoñ aur Farīsiyoñ ne Yahūdī adālat-e-āliyā kā ijlās mun'aqid kiyā. Unhoñ ne ek dūsre se pūchhā, “Ham kyā kar rahe haiñ? Yih ādmī bahut-se ilāhī nishān dikhā rahā hai. ⁴⁸ Agar ham use khulā chhoṛeñ to āḵhirkār sab us par imān le āeñge. Phir Romī ā kar hamāre Baitul-muqaddas aur hamāre mulk ko tabāh kar deñge.”

⁴⁹ Un meñ se ek Kāyfā thā jo us sāl imām-e-āzam thā. Us ne kahā, “Āp kuchh nahīñ samajhte ⁵⁰ aur is kā ḵhayāl bhī nahīñ karte ki is se pahle ki pūrī qaum halāk ho jāe behtar yih hai ki ek ādmī ummat ke lie mar jāe.” ⁵¹ Us ne yih bāt apnī taraf se nahīñ kī thī. Us sāl ke imām-e-āzam kī haisiyat se hī us ne yih peshgoī kī ki Īsā Yahūdī qaum ke lie maregā. ⁵² Aur na sirf is ke lie balki Allāh ke bikhre hue farzandoñ ko jamā karke ek karne ke lie bhī.

⁵³ Us din se unhoñ ne Īsā ko qatl karne kā irādā kar liyā. ⁵⁴ Is lie us ne āb se alāniyā Yahūdiyoñ ke darmiyān waqt na guzārā, balki us jagah ko chhoṛ kar registān ke qarīb ek ilāqe meñ gayā. Wahāñ wuh apne shāgirdoñ samet ek gānw banām Ifrāīm meñ rahne lagā.

⁵⁵ Phir Yahūdiyoñ kī Īd-e-Fasah qarīb ā gaī. Dehāt se bahut-se log apne āp ko pāk karwāne ke lie īd se pahle pahle Yarūshalam pahuñche.

⁵⁶ Wahān wuh Īsā kā patā karte aur Baitul-muqaddas meñ khare āpas meñ bāt karte rahe, “Kyā khayāl hai? Kyā wuh tahwār par nahīn āegā?” ⁵⁷ Lekin rāhnumā imāmoñ aur Farīsiyoñ ne hukm diyā thā, “Agar kisī ko mālūm ho jāe ki Īsā kahān hai to wuh ittalā de tāki ham use giriftār kar leñ.”

12

Īsā ko Bait-aniyāh meñ Masah Kiyā Jātā Hai

¹ Fasah kī Īd meñ abhī chhīh dīn bāqī the ki Īsā Bait-aniyāh pahuñchā. Yih wuh jagah thī jahān us Lāzar kā ghar thā jise Īsā ne murdoñ meñ se zindā kiyā thā. ² Wahān us ke lie ek khās khānā banāyā gayā. Marthā khāne wāloñ kī khidmat kar rahī thī jabki Lāzar Īsā aur bāqī mehmānoñ ke sāth khāne meñ sharīk thā. ³ Phir Mariyam ne ādhā liṭar khālis jaṭāmāsī kā nihāyat qīmtī itr le kar Īsā ke pānwoñ par unḍel diyā aur unheñ apne bāloñ se poñchh kar khushk kiyā. Khushbū pūre ghar meñ phail gai. ⁴ Lekin Īsā ke shāgird Yahūdāh Iskariyotī ne etarāz kiyā. (Bād meñ usī ne Īsā ko dushman ke hawāle kar diyā.) Us ne kahā, ⁵ “Is itr kī qīmat chāndī ke 300 sikke thī. Ise kyoñ nahīn bechā gayā tāki is ke paise gharīboñ ko die jāte?” ⁶ Us ne yih bāt is lie nahīn kī ki use gharīboñ kī fikr thī. Asal meñ wuh chor thā. Wuh shāgirdoñ kā khazānchī thā aur jamāshudā paison meñ se baddiyānatī kartā rahtā thā.

⁷ Lekin Īsā ne kahā, “Use chhoṛ de! Us ne merī tadfīn kī taiyārī ke lie yih kiyā hai. ⁸ Gharīb

to hameshā tumhāre pās raheṅge, lekin main hameshā tumhāre pās nahīn rahūngā.”

Lāzar ke ̣hilāf Mansūbābandī

⁹ Itne meṅ Yahūdiyoṅ kī baṛī tādād ko mālūm huā ki Īsā wahān hai. Wuh na sirf Īsā se milne ke lie āe balki Lāzar se bhī jise us ne murdoṅ meṅ se zindā kiyā thā. ¹⁰ Is lie rāhnumā imāmoṅ ne Lāzar ko bhī qatl karne kā mansūbā banāyā. ¹¹ Kyonki us kī wajah se bahut-se Yahūdī un meṅ se chale gae aur Īsā par imān le āe the.

Yarūshalam meṅ Īsā kā Purjosh Istiqbāl

¹² Agle din īd ke lie āe hue logoṅ ko patā chalā ki Īsā Yarūshalam ā rahā hai. Ek baṛā hujūm ¹³ khajūr kī ḍāliyān pakare shahr se nikal kar us se milne āyā. Chalte chalte wuh chillā kar nāre lagā rahe the,

“Hoshānā! *

Mubāarak hai wuh jo Rab ke nām se ātā hai!

Isrāīl kā Bādshāh mubāarak hai!”

¹⁴ Īsā ko kahīn se ek jawān gadhā mil gayā aur wuh us par baiṭh gayā, jis tarah kalām-e-muqaddas meṅ likhā hai,

¹⁵ “Ai Siyyūn Beṭī, mat ḍar!

Dekh, terā bādshāh gadhe ke bachche par sawār ā rahā hai.”

¹⁶ Us waqt us ke shāgirdoṅ ko is bāt kī samajh na āī. Lekin bād meṅ jab Īsā apne jalāl ko pahuṅchā to unheṅ yād āyā ki logoṅ ne us ke

* **12:13** Hoshānā (Ibrānī: Mehrbānī karke hameṅ bachā). Yahān is meṅ hamd-o-sanā kā unsur bhī pāyā jātā hai.

sāth yih kuchh kiyā thā aur wuh samajh gae ki kalām-e-muqaddas meñ is kā zikr bhī hai.

¹⁷ Jo hujūm us waqt Īsā ke sāth thā jab us ne Lāzar ko murdoñ meñ se zindā kiyā thā, wuh dūsroñ ko is ke bāre meñ batātā rahā thā. ¹⁸ Isī wajah se itne log Īsā se milne ke lie āe the, unhoñ ne us ke is ilāhī nishān ke bāre meñ sunā thā. ¹⁹ Yih dekh kar Farīsī āpas meñ kahne lage, “Ap dekh rahe haiñ ki bāt nahīn ban rahī. Dekho, tamām duniyā us ke pīchhe ho lī hai.”

Kuchh Yūnānī Īsā ko Talāsh Karte Haiñ

²⁰ Kuchh Yūnānī bhī un meñ the jo Fasah kī Īd ke mauqe par parastish karne ke lie āe hue the.

²¹ Ab wuh Filippus se milne āe jo Galīl ke Bait-saidā se thā. Unhoñ ne kahā, “Janāb, ham Īsā se milnā chāhte haiñ.”

²² Filippus ne Andriyās ko yih bāt batāī aur phir wuh mil kar Īsā ke pās gae aur use yih khabar pahuñchāī. ²³ Lekin Īsā ne jawāb diyā, “Ab waqt ā gayā hai ki Ibn-e-Ādam ko jalāl mile. ²⁴ Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki jab tak gandum kā dānā zamīn meñ gir kar mar na jāe wuh akelā hī rahtā hai. Lekin jab wuh mar jātā hai to bahut-sā phal lātā hai. ²⁵ Jo apñī jān ko pyār kartā hai wuh use kho degā, aur jo is duniyā meñ apñī jān se dushmanī rakhtā hai wuh use abad tak mahfūz rakhegā. ²⁶ Agar koī merī k̄hidmat karnā chāhe to wuh mere pīchhe ho le, kyonki jahān maiñ hūñ wahān merā k̄hādīm bhī hogā. Aur jo merī k̄hidmat kare merā Bāp us kī izzat karegā.

Īsā Apñī Maut kā Zikr Kartā Hai

²⁷ Ab merā dil muztarib hai. Maiñ kyā kahūñ? Kyā maiñ kahūñ, ‘Ai Bāp, mujhe is waqt se bachāe rakḥ?’ Nahīñ, maiñ to isī lie āyā hūñ. ²⁸ Ai Bāp, apne nām ko jalāl de.”

Tab āsmān se ek āwāz sunāi dī, “Maiñ use jalāl de chukā hūñ aur dubārā bhī jalāl dūngā.”

²⁹ Hujūm ke jo log wahāñ khare the unhoñ ne yih sun kar kahā, “Bādāl garaj rahe haiñ.” Auroñ ne kḥayāl pesh kiyā, “Koī farishtā us se hamkalām huā hai.”

³⁰ Īsā ne unheñ batāyā, “Yih āwāz mere wāste nahīñ balki tumhāre wāste thī. ³¹ Ab duniyā kī adālat karne kā waqt ā gayā hai, ab duniyā ke hukmrān ko nikāl diyā jāegā. ³² Aur maiñ kḥud zamīn se ūñche par chaḥḥāe jāne ke bād sab ko apne pās khīñch lūngā.” ³³ In alfāz se us ne is taraf ishārā kiyā ki wuh kis tarah kī maut maregā.

³⁴ Hujūm bol uṭhā, “Kalām-e-muqaddas se ham ne sunā hai ki Masīh abad tak qāym rahegā. To phir āp kī yih kaisī bāt hai ki Ibn-e-Ādam ko ūñche par chaḥḥāyā jānā hai? Aḳhir Ibn-e-Ādam hai kaun?”

³⁵ Īsā ne jawāb diyā, “Nūr thoṛī der aur tumhāre pās rahegā. Jitnī der wuh maujūd hai is nūr meñ chalte raho tāki tārīkī tum par chhā na jāe. Jo andhere meñ chaltā hai use nahīñ mālūm kī wuh kahāñ jā rahā hai. ³⁶ Nūr ke tumhāre pās se chale jāne se pahle pahle us par īmān lāo tāki tum nūr ke farzand ban jāo.”

Log Īmān Nahīñ Rakhte

Yih kahne ke bād Īsā chalā gayā aur ghāyb ho gayā. ³⁷ Agarche Īsā ne yih tamām ilāhī nishān un ke sāmne hī dikhāe to bhī wuh us par imān na lāe. ³⁸ Yoñ Yasāyāh Nabī kī peshgoī pūrī huī,

“Ai Rab, kaun hamāre paighām par imān lāyā? Aur Rab kī qudrat kis par zāhir huī?”

³⁹ Chunānche wuh imān na lā sake, jis tarah Yasāyāh Nabī ne kahīn aur farmāyā hai,

⁴⁰ “Allāh ne un kī ānkhoñ ko andhā aur un ke dil ko behis kar diyā hai, aisā na ho ki wuh apnī ānkhoñ se dekheñ, apne dil se samjheñ, merī taraf rujū kareñ aur main unheñ shifā dūn.”

⁴¹ Yasāyāh ne yih is lie farmāyā kyonki us ne Īsā kā jalāl dekh kar us ke bāre meñ bāt kī.

⁴² To bhī bahut-se log Īsā par imān rakhte the. Un meñ kuchh rāhnumā bhī shāmil the. Lekin wuh is kā alāniyā iqrār nahīn karte the, kyonki wuh darte the ki Farīsī hameñ Yahūdī jamāt se khārij kar deñge. ⁴³ Asal meñ wuh Allāh kī izzat kī nisbat insān kī izzat ko zyādā azīz rakhte the.

Īsā kā Kalām Logoñ kī Adālat Karegā

⁴⁴ Phir Īsā pukār uṭhā, “Jo mujh par imān rakhtā hai wuh na sirf mujh par balki us par imān rakhtā hai jis ne mujhe bhejā hai. ⁴⁵ Aur jo mujhe dekhtā hai wuh use dekhtā hai jis ne mujhe bhejā hai. ⁴⁶ Main nūr kī haisiyat se is duniyā meñ āyā hūn tāki jo bhī mujh par imān lāe wuh tārikī meñ na rahe. ⁴⁷ Jo merī bāteñ sun kar un par amal nahīn kartā main us kī adālat nahīn karūnga, kyonki main duniyā kī adālat

karne ke lie nahīn āyā balki use najāt dene ke lie. ⁴⁸ To bhī ek hai jo us kī adālat kartā hai. Jo mujhe radd karke merī bāteñ qabūl nahīn kartā merā pesh kiyā gayā kalām hī qiyāmat ke din us kī adālat karegā. ⁴⁹ Kyonki jo kuchh main ne bayān kiyā hai wuh merī taraf se nahīn hai. Mere bhejne wāle Bāp hī ne mujhe hukm diyā ki kyā kahnā aur kyā sunānā hai. ⁵⁰ Aur main jāntā hūñ ki us kā hukm abadī zindagī tak pahuñchātā hai. Chunāñche jo kuchh main sunātā hūñ wuhī kuchh hai jo Bāp ne mujhe batāyā hai.”

13

Īsā Apne Shāgirdoñ ke Pāñw Dhotā Hai

¹ Fasah kī Īd ab shurū hone wālī thī. Īsā jāntā thā ki wuh waqt ā gayā hai ki mujhe is duniyā ko chhoṛ kar Bāp ke pās jānā hai. Go us ne hameshā duniyā meñ apne logoñ se muhabbat rakhī thī, lekin ab us ne ākhirī had tak un par apnī muhabbat kā izhār kiyā.

² Phir shām kā khānā taiyār huā. Us waqt Iblīs Shamāūn Iskariyotī ke beṭe Yahūdāh ke dil meñ Īsā ko dushman ke hawāle karne kā irādā ḍāl chukā thā. ³ Īsā jāntā thā ki Bāp ne sab kuchh mere sapurd kar diyā hai aur ki main Allāh meñ se nikal āyā aur ab us ke pās wāpas jā rahā hūñ. ⁴ Chunāñche us ne dastarkhwān se uṭh kar apnā libās utār diyā aur kamr par tauliyā bāndh liyā. ⁵ Phir wuh bāsan meñ pāñw ḍāl kar shāgirdoñ ke pāñw dhone aur bandhe hue tauliyā se poñchh kar khusk karne lagā. ⁶ Jab Patras kī bārī āī to

us ne kahā, “Khudāwand, āp mere pānw dhonā chāhte haiñ?”

⁷ Īsā ne jawāb diyā, “Is waqt tū nahīn samajhtā ki maiñ kyā kar rahā hūñ, lekin bād meñ yih terī samajh meñ ā jāegā.”

⁸ Patras ne etarāz kiyā, “Maiñ kabhī bhī āp ko mere pānw dhone nahīn dūngā!”

Īsā ne jawāb diyā, “Agar maiñ tujhe na dho'ūn to mere sāth terā koī hissā nahīn hogā.”

⁹ Yih sun kar Patras ne kahā, “To phir Ḳhudāwand, na sirf mere pānwoñ balki mere hāthoñ aur sar ko bhī dhoen!”

¹⁰ Īsā ne jawāb diyā, “Jis shakhs ne nahā liyā hai use sirf apne pānwoñ ko dhone kī zarūrat hotī hai, kyoñki wuh pūre taur par pāk-sāf hai. Tum pāk-sāf ho, lekin sab ke sab nahīn.” ¹¹ (Īsā ko mālūm thā ki kaun use dushman ke hawāle karegā. Is lie us ne kahā ki sab ke sab pāk-sāf nahīn haiñ.)

¹² Un sab ke pānw dhone ke bād Īsā dubārā apnā libās pahan kar baiṭh gayā. Us ne sawāl kiyā, “Kyā tum samajhte ho ki maiñ ne tumhāre lie kyā kiyā hai? ¹³ Tum mujhe ‘ustād’ aur ‘Ḳhudāwand’ kah kar muḳhātib karte ho aur yih sahīh hai, kyoñki maiñ yihī kuchh hūñ. ¹⁴ Maiñ, tumhāre Ḳhudāwand aur ustād ne tumhāre pānw dhoe. Is lie ab tumhārā farz bhī hai ki ek dūsre ke pānw dhoyā karo. ¹⁵ Maiñ ne tum ko ek namūnā diyā hai tāki tum bhī wuhī karo jo maiñ ne tumhāre sāth kiyā hai. ¹⁶ Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki ḡhulām apne mālīk se baṛā nahīn hotā, na paighambar apne bhejne wāle se.

17 Agar tum yih jānte ho to is par amal bhī karo, phir hī tum mubārak hoge.

18 Maiñ tum sab kī bāt nahīñ kar rahā. Jinheñ maiñ ne chun liyā hai unheñ maiñ jāntā hūñ. Lekin kalām-e-muqaddas kī us bāt kā pūrā honā zarūr hai, ‘Jo merī roṭī khātā hai us ne mujh par lāt uṭhāi hai.’ 19 Maiñ tum ko is se pahle ki wuh pesh āe yih abhī batā rahā hūñ, tāki jab wuh pesh āe to tum īmān lāo ki maiñ wuhī hūñ. 20 Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki jo shaḅhs use qabūl kartā hai jise maiñ ne bhejā hai wuh mujhe qabūl kartā hai. Aur jo mujhe qabūl kartā hai wuh use qabūl kartā hai jis ne mujhe bhejā hai.”

Īsā ko Dushman ke Hawāle Kiyā Jātā Hai

21 In alfāz ke bād Īsā nihāyat muztarib huā aur kahā, “Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki tum meñ se ek mujhe dushman ke hawāle kar degā.”

22 Shāgird uljhan meñ ek dūsre ko dekh kar sochne lage ki Īsā kis kī bāt kar rahā hai. 23 Ek shāgird jise Īsā pyār kartā thā us ke qarībtarīn baiṭhā thā. 24 Patras ne use ishārā kiyā ki wuh us se dariyāft kare ki wuh kis kī bāt kar rahā hai.

25 Us shāgird ne Īsā kī taraf sar jhukā kar pūchhā, “Ḳhudāwand, yih kaun hai?”

26 Īsā ne jawāb diyā, “Jise maiñ roṭī kā luqmā shorb meñ ḍubo kar dūñ, wuhī hai.” Phir luqme ko ḍubo kar us ne Shamāūn Iskariyotī ke beṭe Yahūdāh ko de diyā. 27 Jyoñ hī Yahūdāh ne yih luqmā le liyā Iblīs us meñ samā gayā. Īsā ne use batāyā, “Jo kuchh karnā hai wuh jaldī se kar le.” 28 Lekin mez par baiṭhe logoñ meñ se kisī ko

mālūm na huā ki Īsā ne yih kyon kahā. ²⁹ Bāz kā khayāl thā ki chūnki Yahūdāh ḡhazānchī thā is lie wuh use batā rahā hai ki id ke lie darkār chīzeñ ḡharīd le yā ḡharīboñ meñ kuchh taq̄sīm kar de.

³⁰ Chunānche Īsā se yih luqmā lete hī Yahūdāh bāhar nikal gayā. Rāt kā waqt thā.

Īsā kā Nayā Hukm

³¹ Yahūdāh ke chale jāne ke bād Īsā ne kahā, “Ab Ibn-e-Ādam ne jalāl pāyā aur Allāh ne us meñ jalāl pāyā hai. ³² Hāñ, chūnki Allāh ko us meñ jalāl mil gayā hai is lie Allāh apne meñ Farzand ko jalāl degā. Aur wuh yih jalāl fauran degā. ³³ Mere bachcho, maiñ thoṛī der aur tumhāre pās ṡhahrūnga. Tum mujhe talāsh karoge, aur jo kuchh maiñ Yahūdiyon ko batā chukā hūñ wuh ab tum ko bhī batātā hūñ, jahāñ maiñ jā rahā hūñ wahāñ tum nahīñ ā sakte. ³⁴ Maiñ tum ko ek nayā hukm detā hūñ, yih ki ek dūsre se muhabbat rakho. Jis tarah maiñ ne tum se muhabbat rakhī usī tarah tum bhī ek dūsre se muhabbat karo. ³⁵ Agar tum ek dūsre se muhabbat rakhoge to sab jān leñge ki tum mere shāgird ho.”

Patras ke Inkār kī Peshgoī

³⁶ Patras ne pūchhā, “Ḡhudāwand, āp kahāñ jā rahe haiñ?”

Īsā ne jawāb diyā, “Jahāñ maiñ jā rahā hūñ wahāñ tū mere pīchhe nahīñ ā saktā. Lekin bād meñ tū mere pīchhe ā jāegā.”

³⁷ Patras ne sawāl kiyā, “Ḳhudāwand, main̄ āp ke pīchhe abhī kyoñ nahīn jā saktā? Main̄ āp ke lie apnī jān tak dene ko taiyār hūn.”

³⁸ Lekin Īsā ne jawāb diyā, “Tū mere lie apnī jān denā chāhtā hai? Main̄ tujhe sach batātā hūn ki murgh̄ ke bāng dene se pahle pahle tū tīn martabā mujhe jānane se inkār kar chukā hogā.

14

Īsā Bāp ke pās Jāne kī Rāh Hai

¹ Tumhārā dil na ghabrāe. Tum Allāh par īmān rakhte ho, mujh par bhī īmān rakho. ² Mere Bāp ke ghar meñ beshumār makān haiñ. Agar aisā na hotā to kyā main̄ tum ko batātā ki main̄ tumhāre lie jagah taiyār karne ke lie wahān jā rahā hūn? ³ Aur agar main̄ jā kar tumhāre lie jagah taiyār karūñ to wāpas ā kar tum ko apne sāth le jāūngā tāki jahān main̄ hūñ wahān tum bhī ho. ⁴ Aur jahān main̄ jā rahā hūñ us kī rāh tum jānte ho.”

⁵ Tomā bol uṭhā, “Ḳhudāwand, hameñ mālūm nahīn ki āp kahāñ jā rahe haiñ. To phir ham us kī rāh kis tarah jāneñ?”

⁶ Īsā ne jawāb diyā, “Rāh aur haq aur zindagi main̄ hūñ. Koī mere wasīle ke baḡhair Bāp ke pās nahīn ā saktā. ⁷ Agar tum ne mujhe jān liyā hai to is kā matlab hai ki tum mere Bāp ko bhī jān loge. Aur ab se aisā hai bhī. Tum use jānte ho aur tum ne us ko dekh liyā hai.”

⁸ Filippus ne kahā, “Ai Ḳhudāwand, Bāp ko hameñ dikhāeñ. Bas yihī hamāre lie kāfī hai.”

⁹ Īsā ne jawāb diyā, “Filippus, maiñ itnī der se tumhāre sāth hūñ, kyā is ke bāwujūd tū mujhe nahīñ jāntā? Jis ne mujhe dekhā us ne Bāp ko dekhā hai. To phir tū kyoñkar kahtā hai, ‘Bāp ko hameñ dikhāeñ’? ¹⁰ Kyā tū ĩmān nahīñ rakhtā ki maiñ Bāp meñ hūñ aur Bāp mujh meñ hai? Jo bāteñ meñ tum ko batātā hūñ wuh merī nahīñ balki mujh meñ rahne wāle Bāp kī taraf se haiñ. Wuhī apnā kām kar rahā hai. ¹¹ Merī bāt kā yaqīn karo ki maiñ Bāp meñ hūñ aur Bāp mujh meñ hai. Yā kam az kam un kāmōñ kī binā par yaqīn karo jo maiñ ne kie haiñ. ¹² Maiñ tum ko sach batātā hūñ ki jo mujh par ĩmān rakhe wuh wuhī kuchh karegā jo maiñ kartā hūñ. Na sirf yih balki wuh in se bhī baṛe kām karegā, kyoñki maiñ Bāp ke pās jā rahā hūñ. ¹³ Aur jo kuchh tum mere nām meñ māñgo maiñ dūngā tāki Bāp ko Farzand meñ jalāl mil jāe. ¹⁴ Jo kuchh tum mere nām meñ mujh se chāho wuh maiñ karūñga.

Rūhul-quds Dene kā Wādā

¹⁵ Agar tum mujhe pyār karte ho to mere ahkām ke mutābiq zindagī guzāroge. ¹⁶ Aur maiñ Bāp se guzārish karūñga to wuh tum ko ek aur madadgār degā jo abad tak tumhāre sāth rahegā ¹⁷ yāñī sachchāī kā Rūh, jise duniyā pā nahīñ saktī, kyoñki wuh na to use dekhtī na jāntī hai. Lekin tum use jānte ho, kyoñki wuh tumhāre sāth rahtā hai aur āindā tumhāre andar rahegā.

¹⁸ Maiñ tum ko yatīm chhoṛ kar nahīñ jāūñgā balki tumhāre pās wāpas āūñgā. ¹⁹ Thoṛī der

ke bād duniyā mujhe nahīn dekhegī, lekin tum mujhe dekhte rahoge. Chūnki maiñ zindā hūn is lie tum bhī zindā rahoge. ²⁰ Jab wuh din āegā to tum jān loge ki maiñ apne Bāp meñ hūn, tum mujh meñ ho aur maiñ tum meñ.

²¹ Jis ke pās mere ahkām haiñ aur jo un ke mutābiq zindagī guzārtā hai, wuhī mujhe pyār kartā hai. Aur jo mujhe pyār kartā hai use merā Bāp pyār karegā. Maiñ bhī use pyār karūnga aur apne āp ko us par zāhir karūnga.”

²² Yahūdāh (Yahūdāh Iskariyotī nahīn) ne pūchhā, “K̄hudāwand, kyā wajah hai ki āp apne āp ko sirf ham par zāhir karenge aur duniyā par nahīn?”

²³ Īsā ne jawāb diyā, “Agar koī mujhe pyār kare to wuh mere kalām ke mutābiq zindagī guzāregā. Merā Bāp aise shaḡhs ko pyār karegā aur ham us ke pās ā kar us ke sāth sukūnat karenge. ²⁴ Jo mujh se muhabbat nahīn kartā wuh merī bātoñ ke mutābiq zindagī nahīn guzārtā. Aur jo kalām tum mujh se sunte ho wuh merā apnā kalām nahīn hai balki Bāp kā hai jis ne mujhe bhejā hai.

²⁵ Yih sab kuchh maiñ ne tumhāre sāth rahte hue tum ko batāyā hai. ²⁶ Lekin bād meñ Rūhul-quḡs, jise Bāp mere nām se bhejegā tum ko sab kuchh sikhāegā. Yih madadgār tum ko har bāt kī yād dilāegā jo maiñ ne tum ko batāī hai.

²⁷ Maiñ tumhāre pās salāmatī chhoṛe jātā hūn, apnī hī salāmatī tum ko de detā hūn. Aur maiñ ise yoñ nahīn detā jis tarah duniyā detī hai. Tumhārā dil na ghabrāe aur na ḡare. ²⁸ Tum ne mujh se sun liyā hai ki ‘Maiñ jā rahā hūn aur

tumhāre pās wāpas āūngā.’ Agar tum mujh se muhabbat rakhte to tum is bāt par ḡhush hote ki main Bāp ke pās jā rahā hūn, kyonki Bāp mujh se barā hai. ²⁹ Main ne tum ko pahle se batā diyā hai, is se peshtar ki yih ho, tāki jab pesh āe to tum īmān lāo. ³⁰ Ab se main tum se zyādā bāteñ nahīn karūnga, kyonki is duniyā kā hukmrān ā rahā hai. Use mujh par koī qābū nahīn hai, ³¹ lekin duniyā yih jān le ki main Bāp ko pyār kartā hūn aur wuhī kuchh kartā hūn jis kā hukm wuh mujhe detā hai.

Ab uṭho, ham yahān se chalen.

15

Īsā Angūr kī Haqīqī Bel Hai

¹ Main angūr kī haqīqī bel hūn aur merā Bāp māli hai. ² Wuh merī har shāḡh ko jo phal nahīn lātī kaṭ kar phaiñk detā hai. Lekin jo shāḡh phal lātī hai us kī wuh kāñṭ-chhāñṭ kartā hai tāki zyādā phal lāe. ³ Us kalām ke zariye jo main ne tum ko sunāyā hai tum to pāk-sāf ho chuke ho. ⁴ Mujh meñ qāym raho to main bhī tum meñ qāym rahūngā. Jo shāḡh bel se kaṭ gaī hai wuh phal nahīn lā saktī. Bilkul isī tarah tum bhī agar tum mujh meñ qāym nahīn rahte phal nahīn lā sakte.

⁵ Main hī angūr kī bel hūn, aur tum us kī shāḡheñ ho. Jo mujh meñ qāym rahtā hai aur main us meñ wuh bahut-sā phal lātā hai, kyonki mujh se alag ho kar tum kuchh nahīn kar sakte. ⁶ Jo mujh meñ qāym nahīn rahtā aur na main us meñ use befāydā shāḡh kī tarah bāhar phaiñk

diyā jātā hai. Aisī shāḳheñ sūkh jātī haiñ aur log un kā ḍher lagā kar unheñ āg meñ jhoñk dete haiñ jahāñ wuh jal jātī haiñ. ⁷ Agar tum mujh meñ qāym raho aur maiñ tum meñ to jo jī chāhe māngo, wuh tum ko diyā jāegā. ⁸ Jab tum bahut-sā phal lāte aur yoñ mere shāgird sābit hote ho to is se mere Bāp ko jalāl miltā hai. ⁹ Jis tarah Bāp ne mujh se muhabbat rakhī hai usī tarah maiñ ne tum se bhī muhabbat rakhī hai. Ab merī muhabbat meñ qāym raho. ¹⁰ Jab tum mere ahkām ke mutābiq zindagī guzārte ho to tum merī muhabbat meñ qāym rahte ho. Maiñ bhī isī tarah apne Bāp ke ahkām ke mutābiq chaltā hūñ aur yoñ us kī muhabbat meñ qāym rahtā hūñ.

¹¹ Maiñ ne tum ko yih is lie batāyā hai tāki merī ḳhushī tum meñ ho balki tumhārā dil ḳhushī se bhar kar chhalak uṭhe. ¹² Merā hukm yih hai ki ek dūsre ko waise pyār karo jaise maiñ ne tum ko pyār kiyā hai. ¹³ Is se baṛī muhabbat hai nahīñ ki koī apne dostoñ ke lie apnī jān de de. ¹⁴ Tum mere dōst ho agar tum wuh kuchh karo jo maiñ tum ko batātā hūñ. ¹⁵ Ab se maiñ nahīñ kahtā ki tum ḡhulām ho, kyonki ḡhulām nahīñ jāntā ki us kā mālik kyā kartā hai. Is ke bajāe maiñ ne kahā hai ki tum dost ho, kyonki maiñ ne tum ko sab kuchh batāyā hai jo maiñ ne apne Bāp se sunā hai. ¹⁶ Tum ne mujhe nahīñ chunā balki maiñ ne tum ko chun liyā hai. Maiñ ne tum ko muqarrar kiyā ki jā kar phal lāo, aisā phal jo qāym rahe. Phir Bāp tum ko wuh kuchh degā jo tum mere nām meñ māngoge. ¹⁷ Merā hukm yihī hai ki ek dūsre se muhabbat rakho.

Duniyā kī Dushmanī

¹⁸ Agar duniyā tum se dushmanī rakhe to yih bāt zahan meñ rakho ki us ne tum se pahle mujh se dushmanī rakhī hai. ¹⁹ Agar tum duniyā ke hote to duniyā tum ko apnā samajh kar pyār kartī. Lekin tum duniyā ke nahīn ho. Main ne tum ko duniyā se alag karke chun liyā hai. Is lie duniyā tum se dushmanī rakhtī hai. ²⁰ Wuh bāt yād karo jo main ne tum ko batāī ki ḡhulām apne mālik se baṛā nahīn hotā. Agar unhoñ ne mujhe satāyā hai to tumheñ bhī satāeñge. Aur agar unhoñ ne mere kalām ke mutābiq zindagī guzārī to wuh tumhārī bātoñ par bhī amal kareñge. ²¹ Lekin tumhāre sāth jo kuchh bhī kareñge, mere nām kī wajah se kareñge, kyoñki wuh use nahīn jānte jis ne mujhe bhejā hai. ²² Agar main āyā na hotā aur un se bāt na kī hotī to wuh qusūrwar na ṭhaharte. Lekin ab un ke gunāh kā koī bhī uzr bāqī nahīn rahā. ²³ Jo mujh se dushmanī rakhtā hai wuh mere Bāp se bhī dushmanī rakhtā hai. ²⁴ Agar main ne un ke darmiyān aisā kām na kiyā hotā jo kisī aur ne nahīn kiyā to wuh qusūrwar na ṭhaharte. Lekin ab unhoñ ne sab kuchh dekhā hai aur phir bhī mujh se aur mere Bāp se dushmanī rakhī hai. ²⁵ Aur aisā honā bhī thā tāki kalām-e-muqaddas kī yih peshgoī pūrī ho jāe ki ‘Unhoñ ne bilāwajah mujh se kīnā rakhā hai.’

²⁶ Jab wuh madadgār āegā jise main Bāp kī taraf se tumhāre pās bhejūngā to wuh mere bāre meñ gawāhī degā. Wuh sachchāī kā Rūh hai jo Bāp meñ se nikaltā hai. ²⁷ Tum ko bhī mere bāre

meñ gawāhī denā hai, kyonki tum ibtidā se mere sāth rahe ho.

16

¹ Maiñ ne tum ko yih is lie batāyā hai tāki tum gumrāh na ho jāo. ² Wuh tum ko Yahūdī jamātoñ se nikāl deñge, balki wuh waqt bhī āne wālā hai ki jo bhī tum ko mār ḍālegā wuh samjhegā, ‘Maiñ ne Allāh kī k̄hidmat kī hai.’ ³ Wuh is q̄ism kī harkateñ is lie kareñge ki unhoñ ne na Bāp ko jānā hai, na mujhe. ⁴ Maiñ ne tum ko yih bāteñ is lie batāī haiñ ki jab un kā waqt ā jāe to tum ko yād āe ki maiñ ne tumheñ āgāh kar diyā thā.

Rūhul-quds kī K̄hidmat

Maiñ ne ab tak tum ko yih nahīñ batāyā kyonki maiñ tumhāre sāth thā. ⁵ Lekin ab maiñ us ke pās jā rahā hūñ jis ne mujhe bhejā hai. To bhī tum meñ se koī mujh se nahīñ pūchhtā, ‘Āp kahāñ jā rahe haiñ?’ ⁶ Is ke bajāe tumhāre dil ḡhamzadā haiñ ki maiñ ne tum ko aisī bāteñ batāī haiñ. ⁷ Lekin maiñ tum ko sach batātā hūñ ki tumhāre lie fāydāmand hai ki maiñ jā rahā hūñ. Agar maiñ na jāūñ to madadgār tumhāre pās nahīñ āegā. Lekin agar maiñ jāūñ to maiñ use tumhāre pās bhej dūngā. ⁸ Aur jab wuh āegā to gunāh, rāstbāzī aur adālat ke bāre meñ duniyā kī ḡhaltī ko beniqāb karke yih zāhir karegā: ⁹ gunāh ke bāre meñ yih ki log mujh par imān nahīñ rakhte, ¹⁰ rāstbāzī ke bāre meñ yih ki maiñ Bāp ke pās jā rahā hūñ aur tum mujhe ab se nahīñ dekhoge, ¹¹ aur adālat ke bāre meñ yih ki is duniyā ke hukmrān kī adālat ho chukī hai.

12 Mujhe tum ko mazīd bahut kuchh batānā hai, lekin is waqt tum use bardāsht nahīn kar sakte. 13 Jab sachchāī kā Rūh āegā to wuh pūrī sachchāī kī taraf tumhārī rāhnumāī karegā. Wuh apnī marzī se bāt nahīn karegā balki sirf wuhī kuchh kahegā jo wuh khud sunegā. Wuhī tum ko mustaqbil ke bāre meñ bhī batāegā. 14 Aur wuh is meñ mujhe jalāl degā ki wuh tum ko wuhī kuchh sunāegā jo use mujh se milā hogā. 15 Jo kuchh bhī Bāp kā hai wuh merā hai. Is lie main ne kahā, ‘Rūh tum ko wuhī kuchh sunāegā jo use mujh se milā hogā.’

Ab Dukh Phir Sukh

16 Thoṛī der ke bād tum mujhe nahīn dekhoge. Phir thoṛī der ke bād tum mujhe dubārā dekh loge.”

17 Us ke kuchh shāgird āpas meñ bāt karne lage, “Īsā ke yih kahne se kyā murād hai ki ‘Thoṛī der ke bād tum mujhe nahīn dekhoge, phir thoṛī der ke bād mujhe dubārā dekh loge’? Aur is kā kyā matlab hai, ‘Main Bāp ke pās jā rahā hūn’?”

18 Aur wuh sochte rahe, “Yih kis qism kī ‘thoṛī der’ hai jis kā zikr wuh kar rahe haiñ? Ham un kī bāt nahīn samajhte.”

19 Īsā ne jān liyā ki wuh mujh se is ke bāre meñ sawāl karnā chāhte haiñ. Is lie us ne kahā, “Kyā tum ek dūsre se pūchh rahe ho ki merī is bāt kā kyā matlab hai ki ‘Thoṛī der ke bād tum mujhe nahīn dekhoge, phir thoṛī der ke bād mujhe dubārā dekh loge’? 20 Main tum ko sach batātā hūn ki tum ro ro kar mātām karoge jabki duniyā khush hogī. Tum gham karoge, lekin

tumhārā ḡham ḡhushī meñ badal jāegā. ²¹ Jab kisī aurat ke bachchā paidā hone wālā hotā hai to use ḡham aur taklif hotī hai kyonki us kā waqt ā gayā hai. Lekin jyon hī bachchā paidā ho jātā hai to māñ ḡhushī ke māre ki ek insān duniyā meñ ā gayā hai apnī tamām musibat bhūl jātī hai. ²² Yihī tumhārī hālat hai. Kyonki ab tum ḡhamzadā ho, lekin main tum se dubārā milūngā. Us waqt tum ko ḡhushī hogī, aisī ḡhushī jo tum se koī chhīn na legā.

²³ Us din tum mujh se kuchh nahīn pūchhoge. Main tum ko sach batātā hūñ ki jo kuchh tum mere nām meñ Bāp se māngoge wuh tum ko degā. ²⁴ Ab tak tum ne mere nām meñ kuchh nahīn māngā. Māngo to tum ko milegā. Phir tumhārī ḡhushī pūrī ho jāegī.

Duniyā par Fatah

²⁵ Main ne tum ko yih tamsilon meñ batāyā hai. Lekin ek din āegā jab main aisā nahīn karūngā. Us waqt main tamsilon meñ bāt nahīn karūngā balki tum ko Bāp ke bāre meñ sāf sāf batā dūngā. ²⁶ Us din tum merā nām le kar māngoge. Mere kahne kā matlab yih nahīn ki main hī tumhārī khātir Bāp se darḡhāst karūngā. ²⁷ Kyonki Bāp ḡhud tum ko pyār kartā hai, is lie ki tum ne mujhe pyār kiyā hai aur imān lāe ho ki main Allāh meñ se nikal āyā hūñ. ²⁸ Main Bāp meñ se nikal kar duniyā meñ āyā hūñ. Aur ab main duniyā ko chhoḡ kar Bāp ke pās wāpas jātā hūñ.”

²⁹ Is par us ke shāgirdon ne kahā, “Ab āp tamsilon meñ nahīn balki sāf sāf bāt kar rahe

haiñ. ³⁰ Ab hamen samajh āī hai ki āp sab kuchh jānte haiñ aur ki is kī zarūrat nahīn ki koī āp kī pūchh-gachh kare. Is lie ham īmān rakhte haiñ ki āp Allāh men se nikal kar āe haiñ.”

³¹ Īsā ne jawāb diyā, “Ab tum īmān rakhte ho?

³² Dekho, wuh waqt ā rahā hai balki ā chukā hai jab tum titar-bitar ho jāoge. Mujhe akelā chhoṛ kar har ek apne ghar chalā jāegā. To bhī main akelā nahīn hūngā kyonki Bāp mere sāth hai. ³³ Main ne tum ko is lie yih bāt batāī tāki tum mujh men salāmatī pāo. Duniyā men tum musibat men phaṅse rahte ho. Lekin hauslā rakho, main duniyā par ghālib āyā hūñ.”

17

Īsā Apne Shāgirdoñ ke lie Duā Kartā Hai

¹ Yih kah kar Īsā ne apnī nazar āsmān kī taraf uṭhāī aur duā kī, “Ai Bāp, waqt ā gayā hai. Apne Farzand ko jalāl de tāki Farzand tujhe jalāl de.

² Kyonki tū ne use tamām insānoñ par iḳhtiyār diyā hai tāki wuh un sab ko abadī zindagī de jo tū ne use die haiñ. ³ Aur abadī zindagī yih hai ki

wuh tujhe jān leñ jo wāhid aur sachchā Ḳhudā hai aur Īsā Masīh ko bhī jān leñ jise tū ne bhejā hai. ⁴ Main ne tujhe zamīn par jalāl diyā aur us

kām kī takmīl kī jis kī zimmedārī tū ne mujhe dī thī. ⁵ Aur ab mujhe apne huzūr jalāl de, ai Bāp, wuhī jalāl jo main duniyā kī taḳhliq se peshtar tere huzūr rakhtā thā.

⁶ Main ne terā nām un logoñ par zāhir kiyā jinhen tū ne duniyā se alag karke mujhe diyā hai. Wuh tere hī the. Tū ne unhen mujhe diyā

aur unhoñ ne tere kalām ke mutābiq zindagī guzārī hai. ⁷ Ab unhoñ ne jān liyā hai ki jo kuchh bhī tū ne mujhe diyā hai wuh terī taraf se hai. ⁸ Kyoñki jo bāteñ tū ne mujhe dīñ maiñ ne unheñ dī haiñ. Natīje meñ unhoñ ne yih bāteñ qabūl karke haqīqī taur par jān liyā ki maiñ tujh meñ se nikal kar āyā hūñ. Sāth sāth wuh īmān bhī lāe ki tū ne mujhe bhejā hai.

⁹ Maiñ un ke lie duā kartā hūñ, duniyā ke lie nahīñ balki un ke lie jinheñ tū ne mujhe diyā hai, kyoñki wuh tere hī haiñ. ¹⁰ Jo bhī merā hai wuh terā hai aur jo terā hai wuh merā hai. Chunānche mujhe un meñ jalāl milā hai. ¹¹ Ab se maiñ duniyā meñ nahīñ hūngā. Lekin yih duniyā meñ rah gae haiñ jabki maiñ tere pās ā rahā hūñ. Quddūs Bāp, apne nām meñ unheñ mahfūz rakh, us nām meñ jo tū ne mujhe diyā hai, tāki wuh ek hoñ jaise ham ek haiñ. ¹² Jitnī der maiñ un ke sāth rahā maiñ ne unheñ tere nām meñ mahfūz rakhā, usī nām meñ jo tū ne mujhe diyā thā. Maiñ ne yoñ un kī nigahbānī kī ki un meñ se ek bhī halāk nahīñ huā siwāe halākat ke farzand ke. Yoñ kalām kī peshgoī pūrī huī. ¹³ Ab to maiñ tere pās ā rahā hūñ. Lekin maiñ duniyā meñ hote hue yih bayān kar rahā hūñ tāki un ke dil merī khushī se bhar kar chhalak uṭheñ. ¹⁴ Maiñ ne unheñ terā kalām diyā hai aur duniyā ne un se dushmanī rakhī, kyoñki yih duniyā ke nahīñ haiñ, jis tarah maiñ bhī duniyā kā nahīñ hūñ. ¹⁵ Merī duā yih nahīñ hai ki tū unheñ duniyā se uṭhā le balki yih ki unheñ Iblīs se mahfūz rakhe. ¹⁶ Wuh duniyā ke nahīñ haiñ jis tarah maiñ bhī duniyā kā nahīñ

hūn. ¹⁷ Unheñ sachchāī ke wasīle se maḵsūs-o-muqaddas kar. Terā kalām hī sachchāī hai. ¹⁸ Jis tarah tū ne mujhe duniyā meñ bhejā hai usī tarah main ne bhī unheñ duniyā meñ bhejā hai. ¹⁹ Un kī ḵhātir main apne āp ko maḵsūs kartā hūn, tāki unheñ bhī sachchāī ke wasīle se maḵsūs-o-muqaddas kiyā jāe.

²⁰ Merī duā na sirf inhīn ke lie hai, balki un sab ke lie bhī jo in kā paighām sun kar mujh par imān lāenge ²¹ tāki sab ek hoñ. Jis tarah tū ai Bāp, mujh meñ hai aur main tujh meñ hūn usī tarah wuh bhī ham meñ hoñ tāki duniyā yaqīn kare ki tū ne mujhe bhejā hai. ²² Main ne unheñ wuh jalāl diyā hai jo tū ne mujhe diyā hai tāki wuh ek hoñ jis tarah ham ek haiñ, ²³ main un meñ aur tū mujh meñ. Wuh kāmīl taur par ek hoñ tāki duniyā jān le ki tū ne mujhe bhejā aur ki tū ne un se muhabbat rakhī hai jis tarah mujh se rakhī hai.

²⁴ Ai Bāp, main chāhtā hūn ki jo tū ne mujhe die haiñ wuh bhī mere sāth hoñ, wahān jahān main hūn, ki wuh mere jalāl ko dekheñ, wuh jalāl jo tū ne is lie mujhe diyā hai ki tū ne mujhe duniyā kī taḵlīq se peshtar pyār kiyā hai. ²⁵ Ai rāst Bāp, duniyā tujhe nahīn jāntī, lekin main tujhe jāntā hūn. Aur yih shāgird jānte haiñ ki tū ne mujhe bhejā hai. ²⁶ Main ne terā nām un par zāhir kiyā aur ise zāhir kartā rahūngā tāki terī mujh se muhabbat un meñ ho aur main un meñ hūn.”

18

Īsā kī Giriftārī

¹ Yih kah kar Īsā apne shāgirdoñ ke sāth nīklā aur Wādī-e-Qidron ko pār karke ek bāgh meñ dākḥil huā. ² Yahūdāh jo use dushman ke hawāle karne wālā thā wuh bhī is jagah se wāqif thā, kyonki Īsā wahāñ apne shāgirdoñ ke sāth jāyā kartā thā. ³ Rāhnumā imāmoñ aur Farīsiyoñ ne Yahūdāh ko Romī faujiyoñ kā dastā aur Baitul-muqaddas ke kuchh pahredār die the. Ab yih mashāleñ, lālṭain aur hathiyār lie bāgh meñ pahuñche. ⁴ Īsā ko mālūm thā ki use kyā pesh āegā. Chunāñche us ne nikal kar un se pūchhā, “Tum kis ko ḍhūñḍ rahe ho?”

⁵ Unhoñ ne jawāb diyā, “Īsā Nāsarī ko.”

Īsā ne unheñ batāyā, “Maiñ hī hūñ.”

Yahūdāh jo use dushman ke hawāle karnā chāhtā thā, wuh bhī un ke sāth kharā thā. ⁶ Jab Īsā ne elān kiyā, “Maiñ hī hūñ,” to sab pīchhe haṭ kar zamīn par gir paṛe. ⁷ Ek aur bār Īsā ne un se sawāl kiyā, “Tum kis ko ḍhūñḍ rahe ho?”

Unhoñ ne jawāb diyā, “Īsā Nāsarī ko.”

⁸ Us ne kahā, “Maiñ tum ko batā chukā hūñ ki maiñ hī hūñ. Agar tum mujhe ḍhūñḍ rahe ho to in ko jāne do.” ⁹ Yoñ us kī yih bāt pūrī huī, “Maiñ ne un meñ se jo tū ne mujhe die haiñ ek ko bhī nahīñ khoyā.”

¹⁰ Shamāūn Patras ke pās talwār thī. Ab us ne use miyān se nikāl kar imām-e-āzam ke ḡhulām kā dahnā kān uṛā diyā. (ḡhulām kā nām malḡhus thā.) ¹¹ Lekin Īsā ne Patras se kahā, “Talwār ko miyān meñ rakh. Kyā maiñ wuh pyālā na piyūñ jo Bāp ne mujhe diyā hai?”

Īsā Hannā ke Sāmne

¹² Phir faujī daste, un ke afsar aur Baitul-muqaddas ke Yahūdī pahredāron ne Īsā ko giriftār karke bāndh liyā. ¹³ Pahle wuh use Hannā ke pās le gae. Hannā us sāl ke imām-e-āzam Kāyfā kā susar thā. ¹⁴ Kāyfā hī ne Yahūdiyon ko yih mashwarā diyā thā ki behtar yih hai ki ek hī ādmī ummat ke lie mar jāe.

Patras Īsā ko Jānane se Inkār Kartā Hai

¹⁵ Shamāūn Patras kisī aur shāgird ke sāth Īsā ke pīchhe ho liyā thā. Yih dūsrā shāgird imām-e-āzam kā jānane wālā thā, is lie wuh Īsā ke sāth imām-e-āzam ke sahan meñ dākhl huā. ¹⁶ Patras bāhar darwāze par kharā rahā. Phir imām-e-āzam kā jānane wālā shāgird dubārā nikal āyā. Us ne geṭ kī nigarānī karne wālī aurat se bāt kī to use Patras ko apne sāth andar le jāne kī ijāzat milī. ¹⁷ Us aurat ne Patras se pūchhā, “Tum bhī is ādmī ke shāgird ho ki nahīn?”

Us ne jawāb diyā, “Nahīn, maiñ nahīn hūn.”

¹⁸ Ṭhand thī, is lie ghulāmon aur pahredāron ne lakaṛī ke koelon se āg jalāī. Ab wuh us ke pās kharā tāp rahe the. Patras bhī un ke sāth kharā tāp rahā thā.

Imām-e-Āzam Īsā kī Pūchh-Gachh Kartā Hai

¹⁹ Itne meñ imām-e-āzam Īsā kī pūchh-gachh karke us ke shāgirdon aur tālīm ke bāre meñ taftīsh karne lagā. ²⁰ Īsā ne jawāb meñ kahā, “Maiñ ne duniyā meñ khul kar bāt kī hai. Maiñ hameshā Yahūdī ibādatkhānon aur Baitul-muqaddas meñ tālīm detā rahā, wahān jahān tamām Yahūdī jamā huā karte haiñ. Poshīdagī

meñ to maiñ ne kuchh nahīn kahā. ²¹ Āp mujh se kyoñ pūchh rahe haiñ? Un se dariyāft karen jinhoñ ne merī bāteñ sunī haiñ. Un ko mālūm hai ki maiñ ne kyā kuchh kahā hai.”

²² Is par sāth khaṛe Baitul-muḡaddas ke pahredāroñ meñ se ek ne Īsā ke muñh par thappaṛ mār kar kahā, “Kyā yih imām-e-āzam se bāt karne kā tariqā hai jab wuh tum se kuchh pūchhe?”

²³ Īsā ne jawāb diyā, “Agar maiñ ne burī bāt kī hai to sābit kar. Lekin agar sach kahā, to tū ne mujhe kyoñ mārā?”

²⁴ Phir Hannā ne Īsā ko bandhī huī hālat meñ imām-e-āzam Kāyfā ke pās bhej diyā.

Patras Dubārā Īsā ko Jānane se Inkār Kartā Hai

²⁵ Shamāūn Patras ab tak āg ke pās khaṛā tāp rahā thā. Itne meñ dūsre us se pūchhne lage, “Tum bhī us ke shāgird ho ki nahīn?”

Lekin Patras ne inkār kiyā, “Nahīn, maiñ nahīn hūñ.”

²⁶ Phir imām-e-āzam kā ek ḡhulām bol uṭhā jo us ādmī kā rishtedār thā jis kā kān Patras ne uṛā diyā thā, “Kyā maiñ ne tum ko bāḡh meñ us ke sāth nahīn dekhā thā?”

²⁷ Patras ne ek bār phir inkār kiyā, aur inkār karte hī murḡh kī bāḡh sunāī dī.

Īsā ko Pīlātus ke sāmne Pesh Kiyā Jātā Hai

²⁸ Phir Yahūdī Īsā ko Kāyfā se le kar Romī gawarnar ke mahal banām Praiṭoriyum ke pās pahuñch gae. Ab subah ho chukī thī aur chūñki Yahūdī Fasah kī Īd ke khāne meñ sharik honā

chāhte the, is lie wuh mahal meñ dākḥil na hue, warnā wuh nāpāk ho jāte. ²⁹ Chunānche Pīlātus nikal kar un ke pās āyā aur pūchhā, “Tum is ādmī par kyā ilzām lagā rahe ho?”

³⁰ Unhoñ ne jawāb diyā, “Agar yih mujrim na hotā to ham ise āp ke hawāle na karte.”

³¹ Pīlātus ne kahā, “Phir ise le jāo aur apnī sharaī adālatoñ meñ pesh karo.”

Lekin Yahūdiyoñ ne etarāz kiyā, “Hameñ kisi ko sazā-e-maut dene kī ijāzat nahīn.” ³² Īsā ne is taraf ishārā kiyā thā ki wuh kis tarah maregā aur ab us kī yih bāt pūrī huī.

³³ Tab Pīlātus phir apne mahal meñ gayā. Wahāñ se us ne Īsā ko bulāyā aur us se pūchhā, “Kyā tum Yahūdiyoñ ke Bādshāh ho?”

³⁴ Īsā ne pūchhā, “Kyā āp apnī taraf se yih sawāl kar rahe haiñ, yā auroñ ne āp ko mere bāre meñ batāyā hai?”

³⁵ Pīlātus ne jawāb diyā, “Kyā maiñ Yahūdi hūñ? Tumhārī apnī qaum aur rāhnumā imāmoñ hī ne tumheñ mere hawāle kiyā hai. Tum se kyā kuchh sarzad huā hai?”

³⁶ Īsā ne kahā, “Merī bādshāhī is duniyā kī nahīn hai. Agar wuh is duniyā kī hotī to mere khādīm saḥt jidd-o-jahd karte tāki mujhe Yahūdiyoñ ke hawāle na kiyā jātā. Lekin aisā nahīn hai. Ab merī bādshāhī yahāñ kī nahīn hai.”

³⁷ Pīlātus ne kahā, “To phir tum wāqāī bādshāh ho?”

Īsā ne jawāb diyā, “Āp sahīh kahte haiñ, maiñ bādshāh hūñ. Maiñ isī maqsad ke lie paidā ho kar duniyā meñ āyā ki sachchāī kī gawāhī dūñ.

Jo bhī sachchāī kī taraf se hai wuh merī suntā hai.”

³⁸ Pīlātus ne pūchhā, “Sachchāī kyā hai?”

Īsā ko Sazā-e-Maut Sunāī Jātī Hai

Phir wuh dubārā nikal kar Yahūdiyon ke pās gayā. Us ne elān kiyā, “Mujhe use mujrim ṭhahrāne kī koī wajah nahīn milī. ³⁹ Lekin tumhārī ek rasm hai jis ke mutābiq mujhe Īd-e-Fasah ke mauqe par tumhāre lie ek qaidī ko rihā karnā hai. Kyā tum chāhte ho ki main ‘Yahūdiyon ke Bādshāh’ ko rihā kar dūn?”

⁴⁰ Lekin jawāb meñ log chillāne lage, “Nahīn, is ko nahīn balki Bar-abbā ko.” (Bar-abbā ḍākū thā).

19

¹ Phir Pīlātus ne Īsā ko koṛe lagwāe. ² Faujiyon ne kāñṭedār ṭahnīyon kā ek tāj banā kar us ke sar par rakh diyā. Unhoñ ne use arghawānī rang kā libās bhī pahñāyā. ³ Phir us ke sāmne ā kar wuh kahte, “Ai Yahūdiyon ke Bādshāh, ādāb!” Aur use thappaṛ mārte the.

⁴ Ek bār phir Pīlātus nikal āyā aur Yahūdiyon se bāt karne lagā, “Dekho, main ise tumhāre pās bāhar lā rahā hūñ tāki tum jān lo ki mujhe ise mujrim ṭhahrāne kī koī wajah nahīn milī.” ⁵ Phir Īsā kāñṭedār tāj aur arghawānī rang kā libās pahne bāhar āyā. Pīlātus ne un se kahā, “Lo yih hai wuh ādmī.”

⁶ Use dekhte hī rāhnumā imām aur un ke mulāzim chīkhne lage, “Ise maslūb karen, ise maslūb karen!”

Pilātus ne un se kahā, “Tum hī ise le jā kar maslūb karo. Kyoṅki mujhe ise mujrim ṭhahrāne kī koī wajah nahīn milī.”

⁷ Yahūdiyoṅ ne isrār kiyā, “Hamāre pās sharīat hai aur is sharīat ke mutābiq lāzim hai kī wuh mārā jāe. Kyoṅki is ne apne āp ko Allāh kā Farzand qarār diyā hai.”

⁸ Yih sun kar Pilātus mazīd ḍar gayā. ⁹ Dubārā mahal meṅ jā kar Īsā se pūchhā, “Tum kahān se āe ho?”

Lekin Īsā khāmosh rahā. ¹⁰ Pilātus ne us se kahā, “Achchhā, tum mere sāth bāt nahīn karte? Kyā tumheṅ mālūm nahīn kī mujhe tumheṅ rihā karne aur maslūb karne kā iḳhtiyār hai?”

¹¹ Īsā ne jawāb diyā, “Āp ko mujh par iḳhtiyār na hotā agar wuh āp ko ūpar se na diyā gayā hotā. Is wajah se us shaḳhs se zyādā sangīn gunāh huā hai jis ne mujhe dushman ke hawāle kar diyā hai.”

¹² Is ke bād Pilātus ne use āzād karne kī koshish kī. Lekin Yahūdī chīḳh chīḳh kar kahne lage, “Agar āp ise rihā karen to āp Romī shahan-shāh qaisar ke dost sābit nahīn hoṅge. Jo bhī bādshāh hone kā dāwā kare wuh shahanshāh kī muḳhālafat kartā hai.”

¹³ Is tarah kī bāteṅ sun kar Pilātus Īsā ko bāhar le āyā. Phir wuh jāi kī kursī par baiṭh gayā. Us jagah kā nām “Pachchikārī” thā. (Arāmī zabān meṅ wuh Gabbatā kahlātī thī.) ¹⁴ Ab dopahar ke taqrīban bārah baj gae the. Us din īd ke lie taiyāriyān kī jātī thīn, kyoṅki agle din īd kā āghāz thā. Pilātus bol uṭhā, “Lo, tumhārā Bādshāh!”

15 Lekin wuh chillāte rahe, “Le jāeñ ise, le jāeñ! Ise maslūb karen!”

Pīlātus ne sawāl kiyā, “Kyā main̄ tumhāre Bādshāh ko salīb par chaṛhāūñ?”

Rāhnumā imāmoñ ne jawāb diyā, “Siwāe shahanshāh ke hamārā koī bādshāh nahīñ hai.”

16 Phir Pīlātus ne Īsā ko un ke hawāle kar diyā tāki use maslūb kiyā jāe.

Īsā ko Maslūb Kiyā Jātā Hai

Chunāñche wuh Īsā ko le kar chale gae.

17 Wuh apnī salīb uṭhāe shahr se niklā aur us jagah pahuñchā jis kā nām Khoparī (Arāmī zabān meñ Gulgutā) thā. 18 Wahāñ unhoñ ne use salīb par chaṛhā diyā. Sāth sāth unhoñ ne us ke bāeñ aur dāeñ hāth do aur ādmiyoñ ko maslūb kiyā. 19 Pīlātus ne ek taḁhtī banwā kar use Īsā kī salīb par lagwā diyā. Taḁhtī par likhā thā, ‘Īsā Nāsari, Yahūdiyoñ kā Bādshāh.’

20 Bahut-se Yahūdiyoñ ne yih paṛh liyā, kyoñki maslūbiyat kā maqām shahr ke qarīb thā aur yih jumlā Arāmī, Lātīnī aur Yūnānī zabānoñ meñ likhā thā. 21 Yih dekh kar Yahūdiyoñ ke rāhnumā imāmoñ ne etarāz kiyā, “‘Yahūdiyoñ kā Bādshāh’ na likheñ balki yih ki ‘Is ādmī ne Yahūdiyoñ kā Bādshāh hone kā dāwā kiyā.’”

22 Pīlātus ne jawāb diyā, “Jo kuchh main̄ ne likh diyā so likh diyā.”

23 Īsā ko salīb par chaṛhāne ke bād faujiyoñ ne us ke kapṛe le kar chār hissoñ meñ bāñṭ lie, har faujī ke lie ek hissā. Lekin choḁhā bejoṛ thā. Wuh ūpar se le kar nīche tak bunā huā ek hī ṭukṛe kā thā. 24 Is lie faujiyoñ ne kahā, “Āo,

ise phār kar taqsīm na karen balki is par qurā ḍāleñ.” Yoñ kalām-e-muqaddas kī yih peshgoī pūrī huī, “Unhoñ ne āpas meñ mere kapre bāñṭ lie aur mere libās par qurā ḍālā.” Faujiyoñ ne yihī kuchh kiyā.

²⁵ Kuchh khawātīn bhī Īsā kī salīb ke qarīb kharī thīn: us kī mān, us kī khālā, Klopās kī bīwī Mariyam aur Mariyam Magdalīnī. ²⁶ Jab Īsā ne apnī mān ko us shāgird ke sāth kharē dekhā jo use pyārā thā to us ne kahā, “Ai khātūn, dekheñ āp kā beṭā yih hai.”

²⁷ Aur us shāgird se us ne kahā, “Dekh, terī mān yih hai.” Us waqt se us shāgird ne Īsā kī mān ko apne ghar rakhā.

Īsā kī Maut

²⁸ Is ke bād jab Īsā ne jān liyā ki merā mishan takmīl tak pahuñch chukā hai to us ne kahā, “Mujhe pyās lagī hai.” (Is se bhī kalām-e-muqaddas kī ek peshgoī pūrī huī.)

²⁹ Qarīb mai ke sirke se bharā bartan parā thā. Unhoñ ne ek ispanj sirke meñ ḍubo kar use zūfe kī shākh par lagā diyā aur uṭhā kar Īsā ke muñh tak pahuñchāyā. ³⁰ Yih sirkā pīne ke bād Īsā bol uṭhā, “Kām mukammal ho gayā hai.” Aur sar jhukā kar us ne apnī jān Allāh ke sapurd kar dī.

Īsā kā Pahlū Chhedā Jātā Hai

³¹ Fasah kī taiyārī kā din thā aur agle din īd kā āghāz aur ek khās Sabat thā. Is lie Yahūdī nahīn chāhte the kī maslūb huī lāsheñ agle din tak salīboñ par laṭkī raheñ. Chunanāche unhoñ ne Pīlātus se guzārish kī ki wuh un kī ṭāngeñ

turwā kar unheñ salīboñ se utārne de. ³² Tab faujiyoñ ne ā kar Īsā ke sāth maslūb kie jāne wāle ādmiyoñ kī ṭāngeñ toṛ dīn, pahle ek kī phir dūsre kī. ³³ Jab wuh Īsā ke pās āe to unhoñ ne dekhā ki wuh faut ho chukā hai, is lie unhoñ ne us kī ṭāngeñ na toṛīn. ³⁴ Is ke bajāe ek ne neze se Īsā kā pahlū chhed diyā. Zaḥm se fauran ḳhūn aur pānī bah niklā. ³⁵ (Jis ne yih dekhā hai us ne gawāhī dī hai aur us kī gawāhī sachchī hai. Wuh jāntā hai ki wuh haqīqat bayān kar rahā hai aur us kī gawāhī kā maqsad yih hai ki āp bhī imān lāeñ.) ³⁶ Yih yoñ huā tāki kalām-e-muqaddas kī yih peshgoī pūrī ho jāe, “Us kī ek haḍḍī bhī toṛī nahīn jāegī.” ³⁷ Kalām-e-muqaddas meñ yih bhī likhā hai, “Wuh us par nazar ḍāleñge jise unhoñ ne chhedā hai.”

Īsā ko Dafnāyā Jātā Hai

³⁸ Bād meñ Arimatiyāh ke rahne wāle Yūsuf ne Pīlātus se Īsā kī lāsh utārne kī ijāzat māngī. (Yūsuf Īsā kā ḳhufiyā shāgird thā, kyoñki wuh Yahūdiyoñ se ḍartā thā.) Is kī ijāzat milne par wuh āyā aur lāsh ko utār liyā. ³⁹ Nikudemus bhī sāth thā, wuh ādmī jo guzare dinoñ meñ rāt ke waqt Īsā se milne āyā thā. Nikudemus apne sāth mur aur ūd kī taqrīban 34 kilogrām ḳhushbū le kar āyā thā. ⁴⁰ Yahūdī janāze kī rusūmāt ke mutābiq unhoñ ne lāsh par ḳhushbū lagā kar use paṭṭiyoñ se lapeṭ diyā. ⁴¹ Salīboñ ke qarīb ek bāgh thā aur bāgh meñ ek naī qabr thī jo ab tak istemāl nahīn kī gaī thī. ⁴² Us ke qarīb hone ke sabab se unhoñ ne Īsā ko us meñ rakh diyā,

kyonki Fasah kī taiyārī kā din thā aur agle din īd kā āghāz thā.

20

Khālī Qabr

¹ Hafte kā din guzar gayā to Itwār ko Mariyam Magdalīnī subah-sawere qabr ke pās āī. Abhī andherā thā. Wahān pahuñch kar us ne dekhā ki qabr ke muñh par kā patthar ek taraf haṭayā gayā hai. ² Mariyam dauṛ kar Shamāūn Patras aur Īsā ko pyāre shāgird ke pās āī. Us ne ittalā dī, “Wuh K̄hudāwand ko qabr se le gae haiñ, aur hamen̄ mālūm nahīn ki unhoñ ne use kahān rakh diyā hai.”

³ Tab Patras dūsre shāgird samet qabr kī taraf chal paṛā. ⁴ Donoñ dauṛ rahe the, lekin dūsra shāgird zyādā tezraftār thā. Wuh pahle qabr par pahuñch gayā. ⁵ Us ne jhuk kar andar jhānkā to kafan kī paṭṭiyān wahān paṛī nazar āīn. Lekin wuh andar na gayā. ⁶ Phir Shamāūn Patras us ke pīchhe pahuñch kar qabr meñ dāk̄hil huā. Us ne bhī dekhā ki kafan kī paṭṭiyān wahān paṛī haiñ ⁷ aur sāth wuh kapṛā bhī jis meñ Īsā kā sar liṭṭā huā thā. Yih kapṛā tah kiyā gayā thā aur paṭṭiyon se alag paṛā thā. ⁸ Phir dūsra shāgird jo pahle pahuñch gayā thā, wuh bhī dāk̄hil huā. Jab us ne yih dekhā to wuh īmān lāyā. ⁹ (Lekin ab bhī wuh kalām-e-muqaddas kī yih peshgoī nahīn samajhte the ki use murdoñ meñ se jī uṭhnā hai.) ¹⁰ Phir donoñ shāgird ghar wāpas chale gae.

Īsā Mariyam Magdalīnī par Zāhir Hotā Hai

11 Lekin Mariyam ro ro kar qabr ke sāmne kharī rahī. Aur rote hue us ne jhuk kar qabr meñ jhānkā 12 to kyā dekhtī hai ki do farishte safed libās pahne hue wahāñ baiṭhe haiñ jahāñ pahle Īsā kī lāsh paṛī thī, ek us ke sirhāne aur dūsra wahāñ jahāñ pahle us ke pānw the. 13 Unhoñ ne Mariyam se pūchhā, “Ai kḥātūn, tū kyoñ ro rahī hai?”

Us ne kahā, “Wuh mere Ḳhudāwand ko le gae haiñ, aur mālūm nahīñ ki unhoñ ne use kahāñ rakh diyā hai.”

14 Phir us ne pīchhe muṛ kar Īsā ko wahāñ khare dekhā, lekin us ne use na pahchānā. 15 Īsā ne pūchhā, “Ai kḥātūn, tū kyoñ ro rahī hai, kis ko dhūṇḍ rahī hai?”

Yih soch kar ki wuh mālī hai us ne kahā, “Janāb, agar āp use le gae haiñ to mujhe batā deñ ki use kahāñ rakh diyā hai tāki use le jāūñ.”

16 Īsā ne us se kahā, “Mariyam!”

Wuh us kī taraf muṛī aur bol uṭhī, “Rabbūnī!” (Is kā matlab Arāmī zabān meñ ustād hai.)

17 Īsā ne kahā, “Mere sāth chimṭī na rah, kyoñki abhī maiñ ūpar, Bāp ke pās nahīñ gayā. Lekin bhāiyoñ ke pās jā aur unheñ batā, ‘Maiñ apne Bāp aur tumhāre Bāp ke pās wāpas jā rahā hūñ, apne Ḳhudā aur tumhāre Ḳhudā ke pās.’ ”

18 Chunāñche Mariyam Magdalīnī shāgirdoñ ke pās gai aur unheñ ittalā dī, “Maiñ ne Ḳhudāwand ko dekhā hai aur us ne mujh se yih bāteñ kahiñ.”

Īsā Apne Shāgirdoñ par Zāhir Hotā Hai

19 Us Itwār kī shām ko shāgird jamā the. Unhoñ ne darwāzoñ par tāle lagā die the kyoñki

wuh Yahūdiyon̄ se ɖarte the. Achānak Īsā un ke darmiyān ā kharā huā aur kahā, “Tumhārī salāmatī ho,” ²⁰ aur unheñ apne hāthoñ aur pahlū ko dikhāyā. Ḳhudāwand ko dekh kar wuh nihāyat ḳhush hue. ²¹ Īsā ne dubārā kahā, “Tumhārī salāmatī ho! Jis tarah Bāp ne mujhe bhejā usī tarah main̄ tum ko bhej rahā hūñ.” ²² Phir un par phūñk kar us ne farmāyā, “Rūhul-quds ko pā lo. ²³ Agar tum kisī ke gunāhoñ ko muāf karo to wuh muāf kie jāeñge. Aur agar tum unheñ muāf na karo to wuh muāf nahīñ kie jāeñge.”

Tomā Shak Kartā Hai

²⁴ Bārah shāgirdoñ meñ se Tomā jis kā laqab Jurwān thā Īsā ke āne par maujūd na thā. ²⁵ Chunāñche dūsre shāgirdoñ ne use batāyā, “Ham ne Ḳhudāwand ko dekhā hai!” Lekin Tomā ne kahā, “Mujhe yaqīn nahīñ ātā. Pahle mujhe us ke hāthoñ meñ kiloñ ke nishān nazar āeñ aur main̄ un meñ apnī unglī ḍālūñ, pahle main̄ apne hāth ko us ke pahlū ke zaḳhm meñ ḍālūñ. Phir hī mujhe yaqīn āegā.”

²⁶ Ek haftā guzar gayā. Shāgird dubārā makān meñ jamā the. Is martabā Tomā bhī sāth thā. Agarche darwāzoñ par tāle lage the phir bhī Īsā un ke darmiyān ā kar kharā huā. Ūs ne kahā, “Tumhārī salāmatī ho!” ²⁷ Phir wuh Tomā se muḳhātib huā, “Apnī unglī ko mere hāthoñ aur apne hāth ko mere pahlū ke zaḳhm meñ ḍāl aur be'etaqād na ho balki imān rakh.”

²⁸ Tomā ne jawāb meñ us se kahā, “Ai mere Ḳhudāwand! Ai mere Ḳhudā!”

29 Phir Īsā ne use batāyā, “Kyā tū is lie īmān lāyā hai ki tū ne mujhe dekhā hai? Mubāarak haiñ wuh jo mujhe dekhe baḡhair mujh par īmān lāte haiñ.”

Is Kitāb kā Maqsad

30 Īsā ne apne shāgirdoñ kī maujūdagī meñ mazīd bahut-se aise ilāhī nishān dikhāe jo is kitāb meñ darj nahīn haiñ. 31 Lekin jitne darj haiñ un kā maqsad yih hai ki āp īmān lāeñ ki Īsā hī Masīh yānī Allāh kā Farzand hai aur āp ko is īmān ke wasīle se us ke nām se zindagī hāsil ho.

21

Īsā Jhīl par Shāgirdoñ par Zāhir Hotā Hai

1 Is ke bād Īsā ek bār phir apne shāgirdoñ par zāhir huā jab wuh Tibariyās yānī Galīl kī Jhīl par the. Yih yoñ huā. 2 Kuchh shāgird Shamāūn Patras ke sāth jamā the, Tomā jo Juḡwān kahlātā thā, Natanel jo Galīl ke Qānā se thā, Zabdī ke do beṭe aur mazīd do shāgird.

3 Shamāūn Patras ne kahā, “Maiñ machhli pakaṛne jā rahā hūñ.”

Dūsroñ ne kahā, “Ham bhī sāth jāenge.” Chunāñche wuh nikal kar kashtī par sawār hue. Lekin us pūrī rāt ek bhī machhli hāth na āī.

4 Subah-sawere Īsā jhīl ke kināre par ā khaṛā huā. Lekin shāgirdoñ ko mālūm nahīn thā ki wuh Īsā hī hai. 5 Us ne un se pūchhā, “Bachcho, kyā tumheñ khāne ke lie kuchh mil gayā?”

Unhoñ ne jawāb diyā, “Nahīn.”

⁶ Us ne kahā, “Apnā jāl kashtī ke dāeñ hāth ḍālo, phir tum ko kuchh milegā.” Unhoñ ne aisā kiyā to machhliyoñ kī itnī baṛī tādād thī ki wuh jāl kashtī tak na lā sake.

⁷ Is par Ḳhudāwand ke pyāre shāgird ne Patras se kahā, “Yih to Ḳhudāwand hai.” Yih sunte hī ki Ḳhudāwand hai Shamāūn Patras apnī chādar oṛh kar pānī meñ kūd paṛā. (Us ne chādar ko kām karne ke lie utār liyā thā.)

⁸ Dūsre shāgird kashtī par sawār us ke pīchhe āe. Wuh kināre se zyādā dūr nahīn the, taqriban sau mīṭar ke fāsile par the. Is lie wuh machhliyoñ se bhare jāl ko pānī meñ khīnch khīnch kar ḳhushkī tak lāe. ⁹ Jab wuh kashtī se utre to dekhā ki lakaṛī ke koeloñ kī āg par machhliyāñ bhunī jā rahī haiñ aur sāth roṭī bhī hai. ¹⁰ Īsā ne un se kahā, “Un machhliyoñ meñ se kuchh le āo jo tum ne abhī pakaṛī haiñ.”

¹¹ Shamāūn Patras kashtī par gayā aur jāl ko ḳhushkī par ghasīṭ lāyā. Yih jāl 153 baṛī machhliyoñ se bharā huā thā, to bhī wuh na phaṭā. ¹² Īsā ne un se kahā, “Āo, nāshtā kar lo.” Kīsī bhī shāgird ne sawāl karne kī jurrat na kī ki “Āp kaun haiñ?” Kyoñki wuh to jānte the ki yih Ḳhudāwand hī hai. ¹³ Phir Īsā āyā aur roṭī le kar unheñ dī aur isī tarah machhli bhī unheñ khilāi.

¹⁴ Īsā ke jī uṭhne ke bād yih tīsri bār thī ki wuh apne shāgirdoñ par zāhir huā.

Īsā kā Patras se Sawāl

¹⁵ Nāshte ke bād Īsā Shamāūn Patras se muḳhātib huā, “Yūhannā ke beṭe Shamāūn, kyā

tū in kī nisbat mujh se zyādā muhabbat kartā hai?”

Us ne jawāb diyā, “Jī Ḳhudāwand, āp to jānte haiñ ki maiñ āp ko pyār kartā hūñ.”

Īsā bolā, “Phir mere leloñ ko charā.” ¹⁶ Tab Īsā ne ek aur martabā pūchhā, “Shamāūn Yūhannā ke beṭe, kyā tū mujh se muhabbat kartā hai?”

Us ne jawāb diyā, “Jī Ḳhudāwand, āp to jānte haiñ ki maiñ āp ko pyār kartā hūñ.”

Īsā bolā, “Phir merī bheṛoñ kī gallābānī kar.” ¹⁷ Tīsrī bār Īsā ne us se pūchhā, “Shamāūn Yūhannā ke beṭe, kyā tū mujhe pyār kartā hai?”

Tīsrī dafā yih sawāl sunane se Patras ko baṛā dukh huā. Us ne kahā, “Ḳhudāwand, āp ko sab kuchh mālūm hai. Āp to jānte haiñ ki maiñ āp ko pyār kartā hūñ.”

Īsā ne us se kahā, “Merī bheṛoñ ko charā.

¹⁸ Maiñ tujhe sach batātā hūñ ki jab tū jawān thā to tū Ḳhud apnī kamr bāndh kar jahān jī chāhtā ghūmtā-phirtā thā. Lekin jab tū būrḥā hogā to tū apne hāthoñ ko āge baṛhāegā aur koī aur terī kamr bāndh kar tujhe le jāegā jahān terā dil nahīn karegā.” ¹⁹ (Īsā kī yih bāt is taraf ishārā thā ki Patras kis qism kī maut se Allāh ko jalāl degā.) Phir us ne use batāyā, “Mere pīchhe chal.”

Īsā aur Dūsrā Shāgird

²⁰ Patras ne muṛ kar dekhā ki jo shāgird Īsā ko pyārā thā wuh un ke pīchhe chal rahā hai. Yih wuhī shāgird thā jis ne shām ke khāne ke daurān Īsā kī taraf sar jhukā kar pūchhā thā, “Ḳhudāwand, kaun āp ko dushman ke hawāle

karegā?” ²¹ Ab use dekh kar Patras ne sawāl kiyā, “K̄hudāwand, is ke sāth kyā hogā?”

²² Īsā ne jawāb diyā, “Agar main chāhūn ki yih mere wāpas āne tak zindā rahe to tujhe kyā? Bas tū mere pīchhe chaltā rah.”

²³ Natīje meñ bhāiyon meñ yih k̄hayāl phail gayā ki yih shāgird nahīn maregā. Lekin Īsā ne yih bāt nahīn kī thī. Us ne sirf yih kahā thā, “Agar main chāhūn ki yih mere wāpas āne tak zindā rahe to tujhe kyā?”

²⁴ Yih wuh shāgird hai jis ne in bāton kī gawāhī de kar inheñ qalamband kar diyā hai. Aur ham jānte haiñ ki us kī gawāhī sachchī hai.

Khulāsā

²⁵ Īsā ne is ke alāwā bhī bahut kuchh kiyā. Agar us kā har kām qalamband kiyā jātā to mere k̄hayāl meñ pūrī duniyā meñ yih kitābeñ rakhne kī gunjāish na hotī.

Kitab-i Muqaddas
The Holy Bible in Urdu, Urdu Geo Version, Roman
Script

copyright © 2019 Urdu Geo Version

Language: (Urdu)

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-05-06

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 7 May 2022

123ff8cb-27b3-5817-a02a-22e67145fd30